Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№ 15 (834)

11 – 15 квітня 2016 року

e-mail:krula_ukr@i.ua

Передплатний індекс – 22242

На варті неба України!

“Антонов” – справжній гігант міжнародного авіакосмічного сектору та символ високого технологічного й людського потенціалу”

2 стор.

“Україна – космічна держава”

11 стор.

Оновлений Су-24М для українських Повітряних Сил

2 стор.

Навчання для перемоги

Військовослужбовці зенітних ракетних військ бойовий вишкіл провели на мальовничих черкаських схилах Дніпра.

“Казати про честь, гідність та інші чесноти, наближені до чогось дуже високого, вони не можуть та й не хочуть. Але, попри всілякі обставини, гідно виконують свій обов’язок, і, безумовно, робитимуть це й надалі. Адже за спиною – Батьківщина, поруч – плече побратима. І коли вже їм доручили зброю, то вони неодмінно захистять рідну Україну…”

Такі слова від командирів окремих зенітних ракетних дивізіонів Повітряних Сил Збройних Сил України підполковників Дмитра Кириченка та Василя Лищенка передає заступник командира полку по роботі з особовим складом полковник Микола Баутін.

– Вже третю добу поспіль наші дивізіони виконують поставлені завдання в режимі, максимально наближеному до бойового, – розповідає офіцер. – Адже в Україні розпочато “Весняний грім – 2016” – широкомасштабне військове навчання, у якому черкаські захисники неба беруть активну участь.

4 стор.

Гаряча лінія “Крила України” (0432) 59-60-48 65-22-048

“У Міністерстві оборони є чіткий план подальшого реформування оборонного відомства та Збройних Сил”

На цьому 14 квітня наголосив Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак під час зустрічі із заступником помічника Міністра оборони США з політики міжнародної безпеки кран Східної Європи Майклом Карпентером, яка відбулася у Києві.

Міністр оборони України поінформував Майкла Карпентера щодо поточної ситуації в Україні та у районі проведення антитерористичної операції на території Донецької та Луганської областей.

Сторони обговорили проведення заходів реформування у Міністерстві оборони та Збройних Силах України.

За словами генерала армії України Степана Полторака, у керівництва держави та вітчизняного оборонного відомства є чітке розуміння необхідності проведення реформ, навіть при тому, що одночасно виконувати бойові завдання на фронті і проводити заходи реформування непросто.

– Тривалий час Українська армія жила за “іншими” правилами: були люди – але вони не мали достатнього рівня підготовки, була техніка – але її стан був незадовільний, був зв’язок – але він не забезпечував достатнього рівня взаємодії. Натомість, існувала корупція, на складах не було жодного комплекту форми одягу, системи логістики фактично не існувало, – зазначив Міністр оборони України.

Він підкреслив, що за останній час зроблені важливі кроки щодо збільшення чисельності Збройних Сил України, відновлення і закупівлі озброєння та військової техніки, удосконалення систем підготовки військ, управління та зв’язку, логістичного забезпечення.

– Набули бойових спроможностей Генеральний штаб і командування видів Збройних Сил, оперативні командування, створений Об’єднаний оперативний штаб, сформована необхідна кількість бригад. Це дає змогу не лише ефективно протистояти ворогу в зоні проведення антитерористичної операції, але й забезпечувати виконання завдань за іншими напрямами. За таких умов ми приступаємо до активної стадії реформування Української армії, – наголосив Глава вітчизняного оборонного відомства.

За його словами, реформування армії починається з Міністерства оборони України. Для забезпечення плановості та прозорості цього процесу створений Комітет реформ Міністерства оборони України та Збройних Сил України, до складу якого увійшли представники Проектного офісу реформ Міністерства оборони України, громадських та волонтерських організацій, іноземні радники та експерти.

– Міністерство оборони задає темп реформування. В результаті проведених комплексних заходів в оборонному відомстві залишаться працювати патріоти, які матимуть необхідний рівень професійної підготовки, – наголосив Міністр оборони України.

Генерал армії України Степан Полторак також подякував уряду та оборонному відомству США за надану допомогу.

Заступник помічника Міністра оборони США з політики міжнародної безпеки кран Східної Європи Майкл Карпентер запропонував українській стороні представити план дій щодо подальшого реформування Міністерства оборони України та Збройних Сил України на наступному саміті НАТО за участю лідерів країн-членів організації, який відбудеться у липні 2016 року у Варшаві.

– Саміт Альянсу у Варшаві – це гарний привід повідомити про досягнення і плани України у сфері реформування сектору безпеки та оборони, – наголосив він.

Майкл Карпентер також підтвердив готовність США допомагати у подальшому проведенні реформ в українському оборонному відомстві.

www.mil.gov.ua

Оновлений Су-24М
для українських Повітряних Сил

Миколаївське авіаційне ремонтне підприємство відремонтувало і передало до складу Повітряних Сил України ще один фронтовий бомбардувальник Су-24М.

Українська бойова авіація сьогодні гостро потребує ударних літаків. Через відсутність новітніх сучасних зразків військової техніки, наші інженери йдуть шляхом модернізації старих радянських типів.

Бомбардувальники отримують нове радіоустаткування, сучасні системи позиціонування і сучасний сірий піксельний камуфляж. Надзвуковий Су-24М може доставити 7500 кг бомб з максимальною швидкістю близько 1600 км/год. Максимальна перегоночна дальність – близько 2800 км. В арсеналі озброєння також – коректовувані авіабомби та керовані ракети “повітря-повітря” і “повітря-земля”.

17 сімей військових отримали квартири

В Білгород-Дністровському гарнізоні 17 родин військовослужбовців отримали ордери на право вселення в нові помешкання.

Урочиста й радісна для багатьох церемонія отримання ордерів пройшла в приміщенні міської ради. Документи на квартири новоселам вручили міський голова Алла Гінак та начальник Білгород-Дністровського гарнізону полковник Сергій Глущенко.

Оскільки частина військовослужбовців – претендентів на отримання житла на цей час виконують завдання в різних куточках України, зокрема й в зоні проведення антитерористичної операції, ордери на квартири отримали їхні дружини.

Під час церемонії Алла Гінак запевнила військових, що подібних радісних подій в Білгород-Дністровському з часом стане більше, адже уже декілька інвесторів висловили бажання вкласти кошти в будівництво житла в гарнізоні.

Джеффрі Пайєтт: “Антонов” – справжній гігант міжнародного авіакосмічного сектору та символ високого технологічного та людського потенціалу”

12 квітня 2016 року, в Міжнародний день авіації та космонавтики, ДП “Антонов” відвідав Надзвичайний та Повноважний Посол США в Україні Джеффрі Пайєтт. Про сучасні програми “Антонова” пану Послу розповів керівник підприємства Михайло Гвоздьов.

Під час візиту високий гість та інші представники Посольства оглянули найбільші в світі транспортні літаки Ан-124-100М-150 “Руслан” та Ан-225 “Мрія”. Розповідаючи про мету цієї зустрічі, пан Посол, зокрема, зазначив, що він народився в місті Сан-Дієго (штат Каліфорнія), яке вважається повітряно-космічною столицею Сполучених Штатів. Тому він завжди приділяв велику уваги розвитку цієї сфери.

– “Антонов” – справжній гігант міжнародного авіакосмічного сектору та символ високого технологічного й людського потенціалу, який має Україна, – сказав Джеффі Пайєтт. – Мабуть, ніщо не символізує це краще, ніж Ан-225 “Мрія”. Також для мене обнадійливими були слова президента Гвоздьова про майбутні проекти, над якими працює ДП “Антонов”, зокрема Ан-132. Цей новий транспортний літак створюється в кооперації з американськими фірмами, зокрема Pratt&Whitney постачає двигуни. Це та сфера, в якій американські компанії є світовими лідерами. Природно, що “Антонов” є партнером. Ми також маємо досвід співробітництва за програмами Ан-148 та Ан-158. Більше 25 компаній США постачають комплектуючі для цих літаків або діляться своєю технологією чи розробляють нові. Серед них є і великі американські транснаціональні корпорації, фірми малого та середнього бізнесу, які постачають вузькоспеціалізовані системи чи надають послуги. Я вже неодноразово казав, що дивлюсь оптимістично на перспективи американо-українського співробітництва в оборонній, технологічній галузі”.

Президент ДП “Антонов” подякував високим гостям за візит, підкресливши, що ця зустріч є дуже важливою для розвитку існуючого плідного співробітництва між нашими країнами.

Виступ Президента України Петра Порошенка у Верховній Раді

Шановні народні депутати! Дорогі співвітчизники!

Сьогодні, 14 квітня – друга річниця від дня початку антитерористичної операції. Гібридна війна, яка була розпочата Кремлем проти України, потребувала гідної відсічі, і без належного застосування зброї було не обійтися.

Створюване з коліс українське військо звільнило від бандитів майже дві третини території окупованого Донбасу. Москва була змушена скинути маску і залучити своїх професійних військових і регулярні підрозділи. Ми за цей час організували одну з найбільш боєздатних армій в Європі і змогли локалізувати ворога на далекосхідних рубежах України і побудували глибокоешелоновану оборону. Спираючись на міжнародну коаліцію на підтримку України, перейшли до врегулювання кризи і відновлення українського суверенітету на Донбасі політико-дипломатичним шляхом.

За ці два роки ми зазнали величезних економічних, а головне – людських втрат, відповідальність за які цілковито лежить на Росії як на країні-агресорі.

Під виглядом нібито захисту прав російськомовних в Україні, Москва влаштувала справжній геноцид саме в тих районах українського Донбасу, де проживає найбільша кількість російськомовних громадян України. Спочатку перетворила їхнє життя в розпечене пекло, а потім – організувала на тимчасово окупованих територіях ізольовану від усього світу безправну резервацію, якою правлять вбивці та бандити.

Російська агресія забрала життя тисяч і тисяч громадян України, десятки тисяч українців залишилися без даху над головою, сотні тисяч змушені були залишити свої домівки. В українсько-російські словники словосполучення “русская весна” увійде як синонім слів “смерть” і “розруха”!

Прямо зараз, поки ми тут, у зоні Антитерористичної операції несуть службу 69 000 українських військових. З початку року, завдяки прийнятому, в тому числі і вами, рішенню про підвищення грошового забезпечення військовослужбовців, 18688 чоловіків та жінок прийняли рішення записатися до Збройних Сил України на контрактній основі.

127 363 українських військових, і волонтерів, і добровольців, вже отримали статус учасників бойових дій, і ще десятки тисяч документів зараз на розгляді та перевірці. Ми усі у великому боргу, насамперед, перед цими людьми, як і перед усім народом України. Вони покладають особливої ваги відповідальність на нас з вами: на Президента, на Парламент і на Український Уряд.

Зміцнення обороноздатності країни, належне фінансування Збройних Сил, інших мілітарних та безпекових підрозділів і структур, відновлення Донбасу, його повернення до мирного життя – серед найголовніших завдань нового Уряду. В ньому, скажу забігаючи наперед, і я це повністю підтримую, буде створене і Міністерство у справах тимчасово окупованих територій та внутрішньо переміщених осіб.

Шановні народні депутати, сьогодні ми з вами підводимо риску під кількамісячною виснажливою парламентсько-урядовою кризою. І без того, відстаючи на декілька десятків років від наших найближчих європейських сусідів, ми кілька місяців тупцювали на місці. Нібито й працювали, але на холостому ходу.

Та з точки зору набутого досвіду був в цій історії і позитивний момент. Україна лише вчиться парламентській демократії, для якої зміна урядів та переформатування коаліції є рутиною, справою часом складною, але звичною.

Я за ці місяці чув чимало нарікань на Конституцію. Моя позиція: за нею треба вчитися жити, а не хапатися кожного разу за перо, щоб переписувати текст Конституції України під поточний момент. Конституційне поле це не те місце, де хтось на даний момент прилаштувався, воно є елементом певного суспільного договору. І будь-які подібні кроки мають враховувати позицію суспільства.

Внаслідок Революції Гідності відбулося повернення до парламентсько-президентської політичної системи. Буквально днями авторитетна міжнародна організація Freedom House високо оцінила той прогрес, який протягом останнього року здійснила Україна в розвитку та укріпленні демократичних інституцій. І це наш з вами спільний результат.

Важливо, що ми не допустили безладу і при цьому зберегти завойовану Майданом демократію. Це те надбання, що докорінним чином віддаляє Україну від Росії і наближає нас до Європи.

Як гарант Конституції, як гарант прав та свобод громадян України, я не міг відсторонено спостерігати за тим, як країна занурюється у безвладдя, а загроза хаосу ставала реальною як ніколи. Тому я вимушений взяти був на себе роль політичного модератора для того, щоб прискорити ті рішення, які ви, шановні народні депутати, маєте сьогодні ухвалити.

Хотів би щиро подякувати попередньому уряду і Арсенію Петровичу за його особистий внесок в цивілізоване розв’язання кризи, яке повністю відповідає європейським нормам політичної культури.

Наголошую, що відставка Кабінету Міністрів – це не привід мазати попередній уряд чорними фарбами і жбурляти каміння в спину. В демократичній країні в умовах жорсткої політичної конкуренції одностайності в оцінках уряду немає, не може і не повинно бути.

Так, цей Уряд втратив підтримку парламенту, бо три фракції коаліції вийшли з її складу. Ми маємо шанувати і поважати це рішення.

Але правда й те, що жоден український Уряд не працював у таких надзвичайно складних умовах, як той, який сьогодні відійде в історію. Країну – зберегли, в економіці найгірше, я твердо сподіваюся, теж вже позаду, постали нові завдання, які має реалізовувати новий Уряд, який, я сподіваюся, сьогодні буде обраний вами в стінах Українського парламенту.

Ці завдання вражають своїми масштабами, напевно тому черги в крісло очільника Кабінету Міністрів не було. Взяти й зробити виявляється, не так просто, як придумати красиві гасла.

Симпатична мені ідея технократичного уряду теж не знайшла особливої підтримки. Коли треба було долучатися до коаліції, знову ж таки черг не побачили. Виглядало так, що затвердження технократичного Прем’єра стало б єдиним результативним голосуванням у співпраці такого технократичного Кабінету Міністрів з Верховною Радою.

Тому коаліція і пристала на іншу концепцію. У нас буде політично відповідальний Уряд, і цю відповідальність зголосилися нести дві політичні сили, які утворили нову коаліцію, і позафракційні депутати, які долучились до її складу або залишились у її складі.

Високо ціную позицію народних депутатів, які забезпечили цю коаліцію.

Вчора коаліція запропонувала мені внести кандидатуру Володимира Гройсмана на посаду Прем’єр-міністра України.

Володимир Гройсман – політик нового покоління. Напевно він стане наймолодшим Прем’єр-міністром в історії України. Попри це, Володимир Борисович вже має за плечима великий управлінський досвід: один із найкращих мерів обласних центрів з рекордним рівнем підтримки серед городян; топменеджер реформи з децентралізації на посаді віце-прем’єра та міністра регіонального розвитку... Ну й Верховну Раду очолювати теж нелегко, кому як не вам це знати, шановні народні депутати.

Прошу обрати нового Прем’єр-міністра та в стислі терміни затвердити міністрів.

Принагідно дозвольте поінформувати, що в рамках своїх конституційних повноважень я пропоную Степана Полторака та Павла Клімкіна відповідно на посади міністра оборони та міністра закордонних справ.

Цей військово-дипломатичний тандем довів свою ефективність в побудові дієвої системи національної безпеки та оборони України. Бо саме на президенті лежить відповідальність за національну безпеку і оборону і за зовнішню політику.

Звичайно, що мої напуття новому Уряду в першу чергу стосуються саме цих питань.

З цієї високої трибуни хочу послати месидж країні і всьому світові. Новий Уряд, як і попередній, неухильно проводитиме курс на європейську та євроатлантичну інтеграцію, реформи і глибоку внутрішню європеїзацію України. Жодна кома не міняється в документах, які визначають засади зовнішньої та внутрішньої політики.

Поява в структурі Уряду посади віце-прем’єра, відповідального за європейську та євроатлантичну інтеграцію, це не лише символічний жест, а практичний крок до того, аби всі наші урядові рішення приводилися до спільного європейського знаменника.

Угода про політичну асоціацію та всеохоплюючу та поглиблену зону вільної торгівлі для кожного міністра – такої ж ваги настільний документ, як і Конституція, коаліційна угода, програма дій Уряду.

Наголошую на імперативній та безальтернативній необхідності продовжити співпрацю з МВФ та іншими міжнародними кредитними організаціями, які забезпечують дієву фінансову підтримку українських реформ.

Що я як Президент очікую від нового Уряду? Того ж, що і все суспільство, – зростання економіки та добробуту людей. Від стратегії виживання, цілком виправданої в 2014-15 роках, слід переходити до стратегії прискореного розвитку. Від затягування пасків – до їхнього послаблення: при першій-ліпшій можливості збільшений ВВП має конвертуватися у захист найвразливіших соціальних верств, тих, хто в силу об’єктивних обставин сам не в змозі про себе подбати.

Це завдання виявиться нам по силах лише за умови, коли Уряд доб’ється істотного покращення інвестиційного клімату, щоб інвестори почувалися не як в холодній та байдужій тундрі, а як в комфортних та вічнозелених субтропіках. Тут нема потреби винаходити велосипед, інтерактивний зв’язок з інвесторами, підприємцями забезпечить будь-якою інформацією, необхідною для швидкого ухвалення ефективних рішень.

Ключовим елементом покращення інвестиційного клімату є, звичайно ж, боротьба з корупцією. Вже створено низку принципово нових інституцій, зокрема Національне антикорупційне бюро, Спеціалізована антикорупційна прокуратура, Національне агентство із запобігання корупції. Щоб вони повною мірою запрацювали, Уряд має забезпечити, насамперед, належне фінансування цих структур. Але це далеко не найголовніше антикорупційне завдання Кабінету Міністрів.

Функція Уряду в цьому питанні значно ширша. Він має ухвалювати такі рішення, які знищують будь-яке підгрунтя для корупції. Йдеться про прозору і висококонкурентну приватизацію; прозоре управління державними підприємствами, тема, яка вже стала притчею во язицех; розширення обсягу електронних закупівель; дієву мотивацію праці державних службовців, які буквально цими тижнями починають працювати за новим законом.

Один із міністрів економіки обіцяв дерегуляційну гільйотину, але вона й досі не обрушилася на голови бюрократів. “Якби під час Великої французької революції гільйотину заряджали настільки довго, королева Марія Антуанетта і досі була би жива” – це я так пожартував під час одного із засідань Національної ради реформ і, на жаль, ці реалії залишаються актуальними і зараз.

Нацрада, до речі, продовжує залишатися майданчиком для узгодження проектів реформ, і вже за тиждень-два я очікую його перезапуску. Питання дерегуляції залишається одним із перших.

Як не прикро це визнавати, але за два роки після Революції Гідності бізнес не відчув позитивних зрушень ані на митниці, ані в податковій. Так, податкових інспекторів не люблять в жодній країні світу, така вже в них робота. Але тим не менше, простір для позитивних змін в стосунках платників податків і тих, хто їх збирає, – безмежний, і це одне із пріоритетних завдань Уряду.

Я, звичайно ж, засмучений і розчарований тим, що за рік і кілька місяців три політичні сили поставили себе за межі європейської, демократичної коаліції. Як гострословлять політичні коментатори, замість широкої коаліції утворилася куди ширша опозиція.

Та опозиція – невід’ємний атрибут демократії. Я поважаю право і рішення тих політичних сил, які, не давши жодного шансу новому Уряду, встали до нього в опозицію. Саме тому я не дозволю коаліції приватизувати Президента.

Я подаю руку всім тим політичним силам, які зайняли місце в опозиції. Хтось до Уряду, хтось до Президента, але ніхто немає знаходитись в опозиції до України! З частиною із вас ми є повними ідеологічними однодумцями, і я впевнений, що разом ми приймемо ще не одне доленосне рішення на благо країни.

Так, вже найближчим часом закликатиму всіх вас ухвалити в другому читанні поправки до Конституції в частині судової реформи. Розумію ваше прагнення удосконалити її проект. Але хочу нагадати приказку, що краще – ворог хорошого. Затримка прийняття реформи означає наразі лише консервацію того жахіття, яке ми бачимо в системі: що не день, то нові сюрпризи. Давайте починати з того, що напрацьоване кращими вітчизняними експертами та підтримане Венеціанською комісією, а згодом, у разі потреби, вносити всі необхідні корективи. Зволікати далі не можна. Судова реформа – це і питання справедливості, і того ж інвестиційного клімату.

Ще одним спільним завданням коаліції та опозиції є зміни до Конституції в частині децентралізації та виконання Мінських угод як ключового елементу мирного плану з повернення Донбасу під український суверенітет, із відновлення територіальної цілісності України, включаючи повернення Криму. Ключові рішення з цього питання прийматимуться у цій залі.

За кілька годин я маю бути у Львові, де зусиллями японських інвесторів відкривається нове підприємство з потенціалом в три тисячі робочих місць і з виходом на європейський ринок завдяки угоді про асоціацію та поглиблену та всеохоплюючу зону вільної торгівлі. Почався цей проект з моєї зустрічі з японськими інвесторами, і під час мого візиту було прийнято рішення про збільшення японських інвестицій.

Це добрий знак, який свідчить про поступову зміну у ставленні інвесторів до України. Закріпити і посилити цю тенденцію – завдання із завдань для нового Уряду, який має забезпечити, ще раз наголошую, прискорення економічного зростання і розпочати процес підвищення добробуту України.

Бог нам в поміч, і слава Україні!

Навчання для перемоги

Закінчення. Початок на 1 стор.

Сигнал надійшов вночі. Особовий склад у повній екіпіровці на бойовій техніці здійснив марш на кілька десятків кілометрів у визначений район навчань. Позиції займали зходу, як того вимагають справжні бойові дії. Впорались. Надходить сигнал на першочергову готовність. Напруга! Вогонь! Цілі уражено, завдання виконано. Усе, здавалося б, швидко та просто. Але за усім цим стоїть складний алгоритм дій, який ґрунтується на увазі, досвіді, сконцентрованості, взаємодії. Саме ці характеристики бойового вишколу зенітники здобували і продовжують здобувати на сході держави. Озброєні грізними "Буками", вони не раз доводили ворогу, що не варто пхатись в наш повітряний простір. На рахунку зенітників – не один збитий сучасний безпілотник, який викривав позиції українських військ ворожій артилерії. Про це згадувалось у минулому номері "Крил України".

Цього разу розрахунки "Бук М1" ракети не пускали. Лише захоплювали цілі та імітували запуск. А в ролі мішеней виступала військова авіація, яка виконувала свої навчальні завдання, скажімо, подолання ППО супротивника.

Суть навчання, приблизно, така, а деталі – не розголошуються. Головне – завдання виконано, усі задоволені результатом. Як-от сержант військової служби за контрактом Денис Богатир. Ось що він розповідає про свою військову частину і товаришів по службі.

– Були певні обставини, коли командир приймав рішення вийти на бойові позиції, зайняти кругову оборону. І ми гуртуємось, стаємо одним міцним кулаком. Або ми його (ворога), або він нас… розчавить, – розповідає сержант Богатир. – Зброю ми навчились міцно тримати, і наші вороги вже мали можливість у цьому переконатись. Адже переважна більшість військовослужбовців наших підрозділів пройшла справжню школу мужності на бойових позиціях Донеччини, захищаючи небо України. Є й такі, що безпосередньо брали участь в бойових діях поблизу Донецького аеропорту.

За словами полковника Миколи Баутіна, бойова підготовка особового складу ведеться безперервно, інколи навіть за чиєсь власної ініціативи. Кожна вільна година, яка з'являється у військовослужбовців, спрямована на зміцнення боєздатності підрозділів. Знаково й те, що розмови простих контрактників дедалі частіше йдуть про новітні зразки озброєння, правила та порядок пристрілки власних автоматів, враховуючи усілякі зброярські тонкощі.

– Зайві питання тут вже давно не ставлять, накази командира не обговорюють, – розповідає Микола Баутін. – На місцях іноді краще зрозуміти, як мають бути облаштовані позиції, а завдання командира – бачити повну картину оборони польового табору. Офіцери намагаються враховувати усі фактори, які може використати противник на свою користь, зокрема напрямки можливої агресії, кількість та характеристики ймовірно застосованої зброї та інше. Із власного досвіду можу сказати, що це зовсім не та підготовка, яка відбувалась до початку антитерористичної операції. Це дві великі різниці, коли навчання проводяться "для галочки", а коли для того, щоб вистояти і перемогти…

Юрій Ігнат. "Крила України".

Харків'янка-п'ятикласниця на виграні в конкурсі кошти допомогла пораненому в АТО бійцю

Юна харків'янка Оля Толстая, яка навчається у п'ятому класі нещодавно стала переможцем обласного конкурсу "Історія моєї родини". За отриману грошову винагороду дівчинка придбала необхідний одяг та передала одному з важкопоранених бійців, який знаходиться на лікуванні в Харківському медичному клінічному центрі Північного регіону.

– Ще перед початком змагань я вирішила, що якщо переможу, то на усю суму, яку отримаю, придбаю якусь необхідну річ та подарую військовому герою, котрий лікується в Харкові, – розповіла Ольга Толстая. – Когось конкретно я не шукала. Просто хотіла зробити приємно будь-якому захиснику нашої країни.

Разом з мамою Оленою, дівчинка відвідала поранених бійців у військовому шпиталі та передала подарунок нещодавно прибулому на лікування Олександру Батурі, який отримав важкі поранення під час бою поблизу населеного пункту Луганське, що на Донеччині.

– Я був дуже вражений, коли отримав цей подарунок ще від зовсім юної дівчинки, – зазначив Олександр. – Приємно знати, що тут, на мирній території, нас люблять і про нас піклуються, а особливо коли ця турбота надходить від дітей.

Відтепер Оля з мамою навідують пораненого бійця і сподіваються, що вже зовсім скоро він видужає та зможе самостійно встати на ноги.

Школярів Львівщини – у війська

Нещодавно на базі зенітного ракетного полку пройшли заняття з предмету "Захист Вітчизни" для школярів Стрийського району. До військових завітали вихованці Лисятицького та Станківського навчальних закладів.

Під час занять учні розбирали-збирали автомат, відвідали кімнату бойової слави частини та переглянули документальний фільм про зенітну ракетну частину. Також юнаки на власні очі побачили облаштування типового казарменого приміщення, ознайомившись таким чином з умовами проживання військовослужбовців строкової військової служби.

Наприкінці заняття вчитель предмету "Захист Вітчизни" старший лейтенант запасу Андрій Буняк висловив подяку керівному складу частини за проведене заняття та надану учням можливість доторкнутись до військового побуту. До речі, Андрій зовсім нещодавно сам носив однострій, адже проходив військову службу за першою хвилею мобілізації в одній з частин армійської авіації, був під Іловайськом. Саме такі люди, мужні й гідні, повинні навчати наших дітей непростому та, за вимогою часу, важливому предмету.

Ірина Баранова.

Компанія ORBIT пропонує впровадити новітню систему зв'язку Orion на літаки та вертольоти ПС України

11 квітня до Вінниці прибула делегація відомої Ізраїльської компанії ORBIT, яка є провідним світовим розробником та постачальником інтегрованих систем зв'язку для застосування в повітряній, морській, наземній і космічній сферах.

В ході візиту представники компанії на чолі з віце-президентом з розвитку бізнесу і реалізації Самуелем Сніром провели зустріч з робочою групою Командування Повітряних Сил Збройних Сил України. на якій розповіли про діяльність компанії, власні розробки та презентували новітню систему зв'язку Orion, яка сьогодні використовується на цивільних та військових повітряних і морських суднах провідних країн світу.

Як зазначив у вступному слові голова робочої групи Повітряних Сил ЗС України головний інженер авіації Повітряних Сил – начальник управління головного інженера авіації авіації Командування Повітряних Сил ЗС України генерал-майор Петро Скоренький, новітні розробки компанії у сфері зв'язку надзвичайно цікаві. Їх застосовують у ВПС і ВМС багатьох країн світу, вони пройшли випробування часом, постійно вдосконалюються, а тому можуть бути корисними і для української бойової авіації, яка останніми роками активно модернізується.

– Вдячний представникам компанії ORBIT, які прибули до Вінниці та надали можливість безпосередньо познайомитися з можливостями демонстраційного зразка системи зв'язку Orion, відповісли на наші запитання та обговорити шляхи можливої співпраці, – зазначив генерал-майор Петро Скоренький.

У свою чергу з віце-президент компанії ORBIT пан Самуель Снір окреслив можливості своє компанії та фахівців щодо адаптації системи зв'язку Orion під потреби бойових, транспортних літаків та вертольотів, які стоять на озброєнні в українському війську.

– Сподіваюсь, що наша розробка зацікавить українських військових і наша співпраця матиме продовження, – він.

Наприкінці зустрічі сторони домовились продовжити співпрацю та залучити до цієї роботи інженерів українських підприємств оборонного комплексу, які займаються модернізацією українських військових літаків та вертольотів.

Олександр Холява.

Бойові будні військових інженерів

В оперативно-тактичному угрупованні "Луганськ" підрозділи інженерних військ вдосконалюють бойові позиції сил антитерористичної операції у фортифікаційному відношенні. Щодня сотні військовослужбовців та десятки одиниць спеціальної техніки направляють до передових рубежів.

Для підготовки окопів, обладнання бліндажів та інших споруд виділено такі зразки інженерної техніки, як МДК-3, ЕОВ-4421, БАТ-2, ПЗМ-2 та інші.

– Із сьомої години ранку військові інженери вже працюють у механізованих та приданих підрозділах. Адже після рясних весняних дощів з'явилася необхідність трохи підчистити окопи та зміцнити їх деревиною. Усе необхідне для подібних польових робіт ми підготували заздалегідь і зараз точно вкладаємося у графік, – стверджує начальник групи оперативного забезпечення ОТУ "Луганськ".

Паралельно групи саперів перевіряють прифронтові території на предмет наявності вибухонебезпечних речовин. Так, із початку року на прохання місцевих органів самоврядування військовослужбовці інженерних військ Збройних Сил України очистили від мін понад 250 кілометрів автодоріг та сотні гектарів земель агропромислового призначення.

За словами офіцерів групи оперативного забезпечення ОТУ "Луганськ", напружений графік виконання завдань військовими інженерами не заважає проведенню занять зі спеціальної підготовки, а навпаки – тільки сприяє підвищенню професійної майстерності.

Дмитро Горбунов. Із зони АТО.

Військові ПвК "Центр" виконали практичні стрільби

Військовослужбовці управління Повітряного командування "Центр" Повітряних Сил Збройних Сил України взяли участь у практичних заняттях з вогневої підготовки.

Метою заходу стало вдосконалення практичних навичок особового складу, щодо впевненого і ефективного застосування стрілецької зброї та засобів безпосереднього прикриття.

На військовому стрільбищі особовий склад мав змогу потренуватись, та виконати ряд вправ стрільб з пістолета і автомата та із протитанкових гранатометів, чим вдосконалив знання та вишкіл за напрямками.

Ті військові, хто має досвід виконання бойових завдань в зоні проведення АТО, відшліфували свою майстерність та поділились набутими знаннями із колегами.

За підсумками проведення стрільб офіцери управління показали високий рівень підготовки та навченості.

Прес-центр Повітряного командування "Центр".

Мирна канонада у зоні АТО

На Луганщині з артилерійськими підрозділами Збройних Сил України, які беруть участь у проведенні антитерористичної операції, успішно проведено польові тренування з відпрацюванням нормативів із вогневої та спеціальної підготовок.

Так, під керівництвом офіцерів групи ракетних військ та артилерії оперативно-тактичного угруповання "Луганськ" відпрацьовано контрольні тренування зі стрільби та управління вогнем. До практичних заходів залучалися батареї та дивізіони, де на озброєнні перебувають БМ-21 "Град", 2А36 "Гіацинт", 2А65 "Мста-Б", самохідні артилерійські установки 2С3 "Акація", гармати Д-20, МТ-12 "Рапіра" та інші.

– Під час денних та нічних тренувань підрозділи артилерії здійснили марші у визначені райони, зайняли непідготовлені вогневі позиції, виконали завдання з підготовки до стрільби і управління вогнем та відпрацювали по умовному противнику, – зауважив начальник артилерії угруповання.

За його словами, чимало часу у польовому вишколі приділялося швидкості та точності враження цілей, питанням організації взаємодії, а також злагодженості розрахунків гармат та бойових машин.

Найближчим часом у Луганській області заплановано провести контрольно-комплексні заняття з мінометними батареями окремих механізованих бригад Збройних Сил України. Під час цих заходів артилеристи з мінометів калібрів 82 та 120 міліметрів виконають бойові стрільби на полігонах, розташованих на відстанях, передбачених міжнародними домовленостями, а також відпрацюють нормативи зі спеціальної підготовки.

Дмитро Горбунов. Із зони АТО.

У режимі вижити, або коли бажання вчитись сильніше за страх…

Школа, гамір, сміх. Чай з печивом у вільні від уроків хвилини. Два товариша щось жваво обговорюють. І все це звичайна картина, ніби. Звичайна, крім розмови.
– Ти пам'ятаєш, як "Град" влучив. Тоді дивом не зачепило...
– "Спекотно" в той день було.
– Я вилетів з ванни мокрий, не встиг одягнутись, а мене під батарею хвилею закинуло.
– А як в підвалі дев'ять годин сиділи, пам'ятаєш?
– Добре, хоч підвал тоді не засипало...
Іще багато чого вони згадали. Згадали із усмішкою.... Звичайна бесіда звичайних школярів у звичайній українській школі.

На перший погляд здається, що Гранітненська школа мало постраждала від війни. Доглянуті клумби, щойно висаджені ялинки... Та побита цегла фасадів, матраци, щоб у разі обстрілів не лежати на холодній підлозі, розставляють все на свої місця. Війна тут і не думає ховатись. Вона в будь-який момент може загнати людей, кожен з яких зараз займається своєю справою, у підвали.

Вчителька української мови приходить… із ДНР

Сіра зона. Буквально за пагорбом – Тельманове, так звана ДНР. Кілька сот метрів в іншу сторону – Старомар'ївка, також підконтрольна сепаратистам. Колись сусідні села товаришували і були практично одним цілим, зараз – опинились по різні боки барикад. Та це не заважає їхнім мешканцям і далі співіснувати один з одним. Дітки із підконтрольної сепаратистам території ходять до цієї ж, Гранітненської школи. Та і вчителька з української мови приходить… із ДНР. Кожен день їм доводиться долати блокпости і сотні метрів глиняного бездоріжжя.

– Ми не можемо відрізати себе від сусідніх сіл, – розповідає Леся Коссе, директор школи.– Купувати продукти люди зі Старомар'ївки до нас ходять. Там, за рогом, вже за рублі усе продають і значно дорожче. Дітки, які навчаються на тому боці, на канікулах прибігають в гості до нашої школи. Раніше це ж усе була одна територія, одна держава. У багатьох є родичі в інших селах. Зараз у нас спільне горе. Що там, що тут стріляють. У кожної сім'ї – своя історія, та немає жодної родини, яку б війна не зачепила, немає жодної вулиці, яка б не постраждала. Ви не уявляєте, як це моторошно, коли люди лежать лицем в снігу під час стрілянини.

"В школу дітей чомусь ніколи не боялись водити", – розмірковує директор школи.

– Усі вікна повилітали, тонну уламків скла винесли. У мене в кабінеті теж вікна не було... З місцевих багато хто постраждав. Маленьку дівчинку батьки залишили сусіді, а самі поїхали оформляти пенсії. Почався обстріл, більше вони доню не побачили. Поранених – дуже багато. Школяр підірвався на розтяжці, коли переїхав з батьками в новий будинок. Нам не раз пропонували евакуацію. Але куди їхати? До того ж, якби ми виїхали, як жителі Широкиного, то було б у нас те, що з їхнім селом, його б просто зрівняли з землею. Думаю, у військових періодично все ж здригалась рука, коли бачили світло в будинках.

Возила контрольні під обстрілами

"Поблажки діткам робите?" – запитую директора школа. Все-таки їм значно важче гарно готуватись до занять, ніж жителям мирних міст.

– Та ні. Які поблажки? А ЗНО? Програма для всіх однакова. Якщо ти зробив п'ять помилок, я ніяк не можу 10 балів поставити, навіть якщо над твоїм будинком щоденно свистять кулі . Що цікаво, з початком війни дітки навпаки почали краще вчитись, читати... Гуляти ж нікуди не можна піти, вечори вільні. Немає ні кафе, ні барів, ні дискотек… Мій підвал тимчасово перетворився на місце, де збирались односельці. Чоловік займався овочами, тому підвал у нас – гарний, великий. Там поставили диван, стільці. До того ж, у нас є генератор, ним також дозволяли всій вулиці користуватись, коли світла місяцями не було. Усі ділились один з одним, тільки так і виживали. Дуже важко було в перше перемир'я. В останній день перед його початком нас обстрілювали так, наче хотіли усіх повбивати. Цілий день. А рівно опівночі обстріли припинились. Ми вийшли на вулицю і повірити не могли, що настала тиша.

Вчителька скаржиться, що формалізм залишився. Попри те, що минулого року школа знаходилась під постійним обстрілом, керівництво вимагає звітувати про потрібну кількість контрольних робіт і заліків.

– У нас є дуже розумна дівчина в випускному класі, та медалі в неї не буде. Просто через те, що у нас немає всіх виконаних контрольних робіт. А про які контрольні може йти мова, якщо ми часто носа боялись з хати висунути? Минулого року наші випускники взагалі формально закінчили зовсім іншу школу – Прохорівську. Наша ж не ввійшла в державний реєстр. Дітей перевели на екстернат, ми їх безкоштовно вчили. Писали екзамени тут, а роботи вивозили туди. Багато разів я роботи возила під обстрілами.

Заради українського атестата

Директор школи ділиться, що немало школярів, які мешкають на окупованій території, навчаються в Гранітненській школі екстерном. Усе заради того, аби отримати український атестат. Адже тільки в такому випадку можна сподіватись на подальше навчання в країні.

– Діти хочуть вчитись в українських школах. Війна не вбила у них інтерес до науки, спорту. Наші діти співають, грають у футбол, баскетбол. Частим покаранням у багатьох школах є виставлення дітей за двері. У нас таке правило категорично заборонене. Дитина може вибігти з школи, зайти на обочину, де міна лежить, я собі цього не пробачу. Як бачите, у нас мати стоять в коридорі. Діти вже засвоїли, що під час обстрілів треба оперативно на них лягати. Так само і в домівках – одіяла на підлозі розстелені.

Деякі вчителі після початку війни покинули село. В когось нерви не витримали, в когось будинок зруйнувало.

– Завдяки курсам, інтернету ми вирінили цю проблему. Є вчителі пенсійного віку, та на пенсію ніхто не спішить. У такій ситуації якщо сидіти вдома, то можна з глузду з'їхати. Був час, що нас обстрілювали, як за розкладом. Починали о восьмій годині ранку, стріляли дві-три години. Ми знали, що після цього буде тихо кілька годин. В цей час можна було сходити до школи, попрацювати і повернутись додому. На жаль, наші комп'ютери злякались війни, більшість системних дисків полетіли, ремонт коштує недешево.

В режимі – вижити

Школярі, перебуваючи один одного, діляться враженнями. Стає зрозуміло, що війна тут зачепила практично всіх. "Ваш дім постраждав?", – запитую десятикласницю.

– Тільки дах і вікна. Це ще можна вважати везінням, адже ми живемо на "Камчатці", це найгарячіша точка Гранітного. Не так давно уламок залетів на кухню. Так страшно було, не можу передати. Коли чуєш, що вже прилетіло, заспокоюєшся. Пронесло. А коли тільки летить, дуже страшно, адже розумієш, що може прилетіти в твій дім. Ми вже навчились, що потрібно рахувати до вісімнадцяти, коли летить. Але бувають такі обстріли, що зовсім не до підрахунків. Відкидає хвилею, гуркіт, чуєш тільки, як уламки по даху розлітаються. Траплялись такі дні, що по вісім годин сиділи у підвалах. Так сильно били по "Камчатці", що ми ні на хвилину не могли вийти. Ще й зв'язку не було, не могли зіздвонитись, чи всі живі.

До розмови долучаються батьки школярів. Навіть старшокласники самі до школи не ходять, тільки у супроводі дорослих.

– У мене мама паралізована, – розповідає жителька Гранітного. – Коли починаються сильні обстріли, хапаю її на плечі і несу. Як падають снаряди, лягаю разом з мамою на підлогу. Чимало разів було так, що ледве не привалило. Підвал теж не завжди рятує. Та й бувало, що "Градами" стріляють вночі, вибігти в цей момент надвір не можна.

– Як без світла жили?

– Ніяк. У нас від світла ще й вода залежить, централізованого водопостачання немає. У кожного своя скважина. Завжди стоїть набрана діжка з водою про всяк випадок. У всіх було м'ясо в морозильниках. Скільки довелось повикидати, ви і уявити не можете. Все попсувалось. Директор перенесла до школи свою газову пічку, аби дітей годувати. До цих пір тут стоїть. По селу їздили з вимкненими фарами. О 6 годині ввечора вже всі спали. Не хочеш спати, а все одно спиш. Що ж робити? Ми ніколи не думали, що станемо епіцентром подій. Зате на тему політики не сваримось, бо ж ні інтернету немає, ні можливості десь прогулятись.

З надією…

Колись український прапор гордо майорів на даху школи. Зараз же він скромно стоїть перед входом до школи.

– Прапор – це орієнтир. Ризикувати не можна. От приїдете до нас наступного року, і до того часу ми обов'язково встановимо його на найвищу точку. Хай тільки мир повернеться…

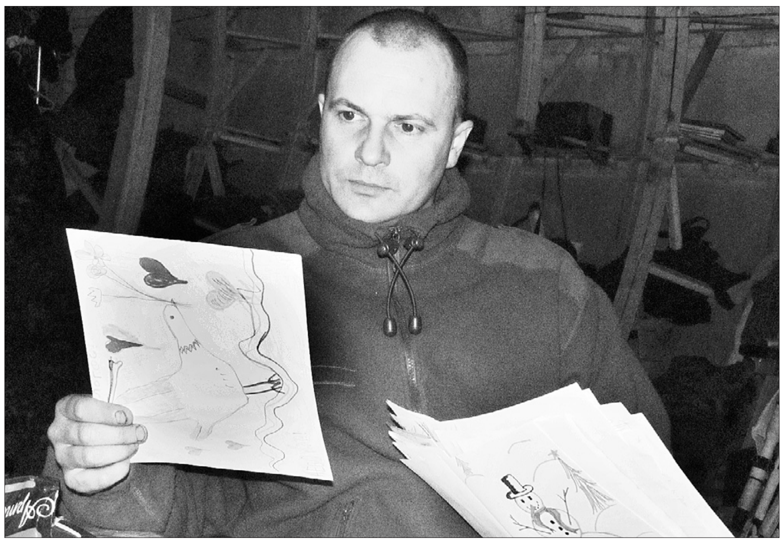
Жителі Гранітного не звертають уваги на курс долара, політичні чвари й інші питання, які "вбивають" на мирній території. Та поки що все навпаки… Війна – єдине, що у них є.

Анастасія Олехнович. "Крила України".

“Страх на війні буває різним”

Військові Повітряних Сил сім ротацій захищали позицію “Зеніт” від ворогу у 1,5 кілометрах від Донецького аеропорту. Молоді бійці та досвідчені полковники стояли на висоті пліч-о-пліч. Герой цієї розповіді – статний, виважений офіцер з цупким, пронизливим поглядом майор Василій Півуш, який пройшов дві ротації у зведеному загоні Повітряних Сил Збройних Сил України, що прикривав ДАП в одні з найскладніших його часів.

Офіцер Повітряного командування “Захід” із позивними “Штиль” розповів, як авіатори та зенітники, радіотехніки й інженери, взявши до рук зброю, на землі обороняли символ війни України за Незалежність.

Особливо “Штиль” згадує день, коли вирішилась доля “Зеніта”: “Про бій 22 січня, коли наші хлопці спільно із десантниками розбили велику колону техніки та живої сили ворога, ви добре знаєте. А ось вже 26 січня відбувся штурм шахти “Бутовка”. Тоді наші кіборги вже відійшли з території самого аеропорту. А ця шахта, зайнята противником, була стратегічним місцем у прилеглому районі аеропорту, селища Піски тощо. На височині її копра постійно працювали снайпери та корегувальники вогню, у величезному залізничному депо – велике скупчення бойовиків, їхня техніка. На териконах, у підземеллях, добротних цегельних приміщеннях – вогневі точки. І ось хлопці з 95-ї десантної бригади пішли на надскладний штурм. Адже місцевість – наче на долоні. Ворог зустрів вогняною зливою. Але й наші не розгубились. Артилерія 55-ї бригади прпацювала точно, наче годинник. До речі, тоді дуже став у пригоді американський прилад контрбатарейної боротьби. Він “бачив” кожну ворожу вогневу точку, став справжніми незамінними “очима”. Бій був страшний, у “крилатої піхоти” з’явилися загиблі, багато поранених. Наш танк розстріляв спостережний пост корегувальників та снайперів, вуличні бої точилися в депо. А наші “гасили” вогонь ворога. Увечері над шахтою піднявся український прапор. Захопили 12 бойовиків, з яких двоє – кадрові російські військові. Були й колишні “афганці”, яких задурили ідеями “русского мира”“.

Офіцер ділиться спогадами про побратима, з котрим доля дала шанс працювати поруч: “Мав честь тоді безпосередньо спостерігати за роботою командира артилерії десантників “Артиста”. Вважаю безцінним той досвід, набутий поруч із цією дійсно талановитою людиною. Як губка вбирав всі тонкощі, необхідні під час корегування вогню артилерії та мінометів, що дуже допомогло під час моєї другої ротації”.

З великою гордістю Штіль згадує й дні вже іншої своєї ротації: “З поверненням шахти під наш контроль противник був жорстко взятий за горло. Влітку наші сусіди з шахти “Бутовка”, яку контролював “Правий сектор”, жартома запускали до сепарів з копра шахти повітряні кульки чорного та червоного кольорів та кольорів прапора України. Ті біснувались, відкривали вогонь, але не могли збити, наче ті кульки “броньовані”.

Але з сумом і болем додає: “До чергових Мінських угод сили АТО могли відповідати на вогонь ворога. Нині усе наше важке озброєння відведене. І ось російські танки, БМП, БТР часто виїжджали на злітну смугу до наших позицій і били впритул. А у хлопців – лише легке озброєння. Поки запросиш вогонь, чи ще дозволять стріляти у відповідь – невідомо, та й що зробиш автоматом проти танка... Так у грудні вже 2015 року на міні підірвалась й наша БМП. Загинув мій побратим Малиш з 93-ї окремої механізованої бригади”.

У Львові відбулася зустріч військовослужбовців Повітряного командування “Захід”, що повернулись з передової, з учнями середніх та старших класів загальноосвітньої школи, в стінах якої колись здобував знання сам Богдан Хмельницький. Тож офіцер мав нагоду поспілкуватись з молодим поколінням та розповісти про вогняні часи. Зустріч пройшла в дуже теплій атмосфері: військові подякували школярам за надану моральну підтримку, розповідали, як звичайні дитячі малюнки, передані на передову, повертали надію та жагу до життя в найважчі та майже безнадійні моменти. Коли учні у шкільній актовій залі на початку зустрічі в один голос заспівали гімн України, всі, як один, приклавши долоні до сердець, стало зрозуміло, що підростає гідне покоління патріотів. Особливо вразили воїнів не зовсім дитячі запитання до наших захисників: як ставилось до військових Збройних Сил України місцеве населення, чи є в нас сили відкинути ворога з нашої землі остаточно. Хлопчик років 10-11 запитав: “А чи бувало страшно на передовій?” Василь Півуш взяв слово: “Якщо Вам хтось скаже, що на передовій не страшно, він або хворий, або говорить неправду, – підвівши очі, вимовив бойовий офіцер, що сам є батьком чотирьох дітей. – Але страх на війні буває різним: є панічний, що перетворює людину на нікчему, а є розумний – обережність, дана Богом, яка вчасно захистить тебе. Я вірю, що ми зможемо захистити нашу Країну, та вашому поколінню не буде нагоди випробовувати себе на міцність таким чином”.

Сьогодні Василь підсумовує: “До річниці битви за ДАП ми збираємось усі разом, згадуємо усіх героїв. Мертвих, живих, усіх, хто ділив набої та ковток води із друзями. Нині позиції “Дикої качки” під Донецьким аеропортом займають бійці інших частин Збройних Сил України. “Дика качка” на фронт вже не виїжджає — кажуть, поки немає команди, мовляв, не настільки гостра потреба. Але захисники неба готові за першим наказом знову стати до строю та боротись за нашу країну на передовій не тільки в небі, а й на землі.

Про себе “Штиль” розповідає неохоче, більше про побратимів, але й сам має неабиякі заслуги. Указом Президента України №722/2015 за особисту мужність і самовідданість, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, високий професіоналізм, вірність Військовій присязі майора Василя Півуша нагороджено медаллю “За військову службу Україні”.

Анатолій Мельник,
Ірина Баранова.

“Долоньки”, які українізують Донбас

Серце української Донеччини сьогодні б’ється саме в Маріуполі. Місто розфарбоване в жовто-блакитні кольори, тут живе чимало справжніх патріотів... Та зі знанням української мови, м’яко кажучи, не дуже складається. Навіть директори українських шкіл в більшості випадків розмовляють хіба що “азірівкою”. Виправити ситуацію намагається місцевий клуб “Долоньки”, що об’єднує людей, які прагнуть розмовляти українською.

Однією із засновниць “Долоньок” є Надія Умриш. Жінка приїхала на Донбас зі Львівщини і довго не могла знайти себе в Маріуполі. Аж поки не зустріла однодумців…

– Я є вчителем української мови вищої категорії, та в Маріуполі мені роботи за спеціальністю не знайшлось. Вдалось влаштуватись лиш вихователем в дитячому садочку. Як не дивно, саме українська мова допомогла мені знайти своє місце і вижити у чужому місті. Ми полюбляли з чоловіком та друзями ходити до пам’ятника Шевченка, там я декламувала свою поезію. Навіть, коли Маріуполь був під сепаратистами, а за десяток кілометрів точились бої, ми читали вірші. Також організовувала разом з однодумцями свято української мови, фестиваль хорових співів, друкуємо книжку місцевих поетів, що на 90 відсотків буде українською. Не так давно організували клуб “Долоньки” – практику української мови.

Вже на першому занятті в “Долоньках” був справжній аншлаг. Прийшли дітки, їх матері, бабусі, дідусі. На другому занятті – ще вдвічі більше бажаючих. Надія ділиться, що варто задуматись над розширенням зали.

– Приходять люди з Маріуполя, Донецька, Луганська. Прийшла жінка, яка приїхала з Ростова. Вона поставила собі за мету вивчити українську, бо живе в Україні. Робимо конкурси, співаємо гаївки, вчимо основи петриківського розпису, а головне, спілкуємось лише українською мовою. Люди цього потребують, вони хочуть розмовляти українською. Батьки розповідають, що дітки, які приходять із занять, на російську намагаються не переходити. Запитують: “А когда? Ой, коли наступне заняття?” Чесно кажучи, мороз по шкірі від того, наскільки вони стараються. Раніше не було потреби спілкуватись українською. Та біда навчила людей любити свою рідну країну.

Анастасія Олехнович.
“Крила України”.

Служити Богові – не професія, а покликання, як і військова служба своєму народу

Вартові неба на польових позиціях зможуть посповідатися та належно зустріти найбільше християнське свято

Ось вже більше двох років підрозділи Стрийського зенітного ракетного полку несуть бойове чергування в різних куточках нашій державі. Відтоді, як північний сусід почав загрожувати Україні, дивізіони полку вирушили в дорогу для захисту українців від удару з повітря. Галичани збирали їх в дорогу, як мати власних дітей. Бізнесмени, підприємці та громадські активісти накупили акумуляторів, шин та запчастин. Поремонтували практично всі машини. Прості люди в церквах назбирали десятки тисяч гривень. Купили спальні мішки, радіостанції тощо. Священики благословляли в дальню дорогу.

На озброєнні вартових неба – зенітний ракетний комплекс "Бук М1". Зенітники володіють цією зброєю вже десятки років. За цей час встигли вивчити комплекс досконало. За двадцять останніх років шість разів брали участь у тактичних навчаннях з бойовою стрільбою. Свій комплекс вартові неба люблять і поважають. "Бук М1" хоча і розроблявся багато років тому, але й досі залишається актуальним у боротьбі з повітряними цілями. "Буки" надзвичайно мобільні – здатні виконати стрімкий марш до 500 кілометрів без дозаправки. На дорогах розвивають швидкість до 60 кілометрів на годину, по бездоріжжю – 40 км/год. Вражають цілі на висоті від 15 метрів до 22 кілометрів та на відстані до 35 кілометрів.

Вартові неба розповідають, що дивізіон "Буків" є дуже серйозною проблемою для ворожих літаків. Але змінити хід повітряного бою здатний навіть екіпаж однієї пускової установки у складі чотирьох досвідчених зенітників. Вони виконують марш до заданого місця, займають позицію і маскуються. На свою жертву в подібній засідці екіпаж може чекати скільки завгодно довго. Виявити таку машину важко будь-якими видами розвідки. Аж ось з'являється ціль, ракетники негайно вступають в бій – далі все залежить від професіоналізму. Воювати такими комплексами для командира – це мистецтво, в якому можна щораз досягати нового рівня.

За ці два роки чимало зенітників встигли відзначитися на передовій. Командир полку полковник Олексій Цуканов за виявлену рішучість під час виконання завдань в зоні АТО був нагороджений іменною вогнепальною зброєю.

Начальник зенітної ракетної обслуги старший лейтенант Дмитро Кочубей нагороджений відзнакою "За оборону Маріуполя". Його обслуга знищила БПЛА противника, що здійснював повітряну розвідку позицій українських військових. За це Дмитро також був відзначеним "Знаком пошани". Заступник командира полку з тилу майор Микола Озєров та заступник командира дивізіону з озброєння майор Володимир Рахімов у складі зведеного загону Повітряних Сил Збройних Сил України виконували завдання з охорони та оборони північного флангу Донецького аеропорту. 22 січня 2015 р. прийняли бій з так званим першим слов'янським батальйоном терористичного угруповання. В ході бою підрозділом було знищено 16 одиниць техніки та до 100 чоловік особового складу противника. Майор Рахімов під час відбиття наступу, використовуючи гранатомет РПГ-26, заклинив башту ворожого танка Т-64. Завдяки вмілим діям батареї під командуванням капітана Ярослава Янкового було збито ворожий БПЛА.

Після передислокації вартові неба не залишились в полях на самоті. В гості до них на тимчасові бойові позиції постійно приїжджають військові капелани.

Напередодні Великодня вартові неба не залишаться далеко від дому без сповіді, паски і святкової Літургії. Вже зараз у парафіях Стрия і Стрийського району священики оголосили про збір великодніх страв для військових. Досвід Служіння в польових умовах у капеланів чималий.

В полях бійці постійно тренуються, змінюють позиції, відпрацьовують різні завдання та виконують безліч вправ. Капелани завжди перебувають зі своїми вірними. Служити Богові – не професія, а покликання, так само як і військова служба своєму народові.

Владислав Назаркевич.

Бійці запрошують до “Pizza Veterano”!

Наприкінці минулого року в Києві відкрився незвичний заклад – Pizza Veterano. Оригінальність ресторану полягає в тому, що тут готують піцу тільки учасники бойових дій. Ініціатор проекту Леонід Остальцев, стверджує, що за 4 місяці існування закладу вдалося залучити 7 учасників війни на Донбасі. Для пілотного проекту це більш ніж ефективний результат роботи.

Війна всіх змінила так чи інакше

29-річний киянин Леонід Остальцев ще влітку 2014 року пішов добровольцем в зону АТО. В складі першого батальйону 30-ї окремої механізованої бригади хлопець прослужив на війні цілий рік. Був і кулеметником, і старшим стрільцем.

– В мене в роду – всі росіяни. Я народився в Узбекистані. Батько воював у Афганістані, і мама переїхала до нього, щоб бути ближче. З 1990 року ми проживаємо в Україні. Коли вирішив іти на війну, сім'ю не попереджував. Вони дізналися, де я, вже тоді, коли я був там. Наш батальйон пройшов Літній рейд – це Савур-Могила, Степанівка, Міусинськ, Красна Поляна, Дмитрівка, – згадує хлопець.

Була задумка, і вона втілилася в життя

По поверненню додому хлопець вирішив втілити в життя ідею, яку плекав тривалий час – відкрити власну піцерію, в якій працюватимуть лише бійці АТО.

– До війни я кілька років робив піцу. В нашій країні не навчають бути піцейолою, тож навчався

там, де працював. Наставником був мій друг, який допомагав створити цей проект і нині працює разом зі мною. Протягом чотирьох тижнів я шукав інвестиції. Зустрівся з давнім приятелем, і він запропонував мені відкрити проект на своєму вже діючому майданчику. Так ми потрапили в “Метроград” і стартуємо на базі кафе Kaizen. Зараз у нас працює 9 учасників бойових дій, – розповідає Леонід.

Підвішені піци

– Гості, які приходять до нас, ініціювали передачу піц в шпиталі. Ми її підтримали. Схема така: приходить людина, здійснює покупку підвішеної піци через касовий апарат, в кінці дня ми підбиваємо результат. Додаємо ці гроші в наш фонд і з них робимо відправки піц бійцям в Київський та Ірпінський госпіталі, залізничний вокзал і два маленькі шпиталі в Києві. Людина оплачує тільки піцу, а ресторан бере на себе доставку – 3-4 рази на тиждень.

В результаті закладу вдалося передати підвішених піц на суму більше 160 тисяч гривень. Рекорд на день – близько 4 тисяч грн.

Акції, традиції, проекти

– Бійці, які відвідують наш заклад, почали залишати свої шеврони, а ми їх вішаємо на стінку. Це знак того, що вони тут були. Таким чином, хлопці, які приходять до нас, знають, що хтось із їхнього підрозділу вже тут був. Якщо нікого ще не було – чіпляють шеврон свого підрозділу. Найактивніші – бійці з полку “Київ” та з Нацгвардії, адже вони місцеві.

Також хлопці започаткували для дітей майстер-класи з приготування піци. Так дітвора активно долучається до акції та в захваті від того, що бійці АТО можуть навчити їх готувати справжнісіньку піцу.

Участь у фотопроекті

До Міжнародного жіночого дня у соціальній мережі Facebook активісти започаткували фото проект: учасниками стали 12 дівчат–бійців АТО. Після феєричного успіху організатори проекту не зупинилися на досягнутому та вирішили долучити до співпраці й бійців-чоловіків. Одним із таких учасників став і Леонід Остальцев.

– Організатори хочуть показати, що військові, це не лише військові, а у них є й інша сторона, те, чим вони займаються в мирному житті. Хтось – шахтар, хтось робить піцу, хтось водій, а хтось бізнесмен.

Своїх мізків вистачає, тож всього достатньо

За 4 місяці існування піцерії 9 учасників бойових дій мають нову спеціальність, та й перелік страв хлопці трішки розширили.

– До нашого основного меню додалося ще 6 піц, а сьома – в розробці. Крім того, ми зробили італійське меню: 3 види пасти і два види равіолі, брускети та супи. А ще хочемо налагодити доставку. Люди вже пишуть нам, що замовляли б у нас піцу, якби була доставка. Для учасників АТО ми пропонуємо знижку на будь-яку піцу з нашого меню у розмірі 50% від вартості. Тож розвиваємся і працюємо так, як маємо працювати, – запевняє Леонід Остальцев.

Ярослава Зоріна. “Крила України”.

Оперативно, якісно, вчасно: фахівці центру забезпечення ремонтують ОВТ для піхоти та ВДВ у польових умовах

На території Міжнародного центру миротворчості та безпеки фахівці об'єднаного центру забезпечення, де командиром полковник Валерій Копішинський, надають практичну допомогу в ремонті підрозділам Сухопутних військ та ВДВ.

Військова частина тилу також відпрацьовує завдання у контексті участі в одному з етапів стратегічного командно-штабного навчання із залученням військ "Весняний грім – 2016".

–У переліку пріоритетних завдань нашого центру у бойовій обстановці, зокрема, після розгортання у визначеному районі, - приймати на ремонт поламану техніку бойових підрозділів. Тут, на полігоні, ми відпрацьовуємо це завдання в реальному часі. Вищим командуванням визначено перелік підрозділів, технічну готовність яких ми забезпечуємо, – розповів начальник відділ у ремонту центру забезпечення майор Сергій Кондратенко.

Відзначимо, що у перший день після розгортання польового пункту ремонту та технічного обслуговування, тиловики прийняли від особового складу однієї з механізованих бригад та військової частини ВДВ декілька зразків автомобільної техніки, які потребують ремонту.

– Для повернення у стрій нам передано причіп-склад ПС-2М, – розповідає офіцер-ремонтник. – Техніка суттєво постраждала на Донбасі під час обстрілу "Градами" в минулому році. Колісний техзасіб призначено для зберігання продовольства у польових умовах. Фактично, для ротного чи взводного опорного пункту – незамінна річ. Замість того, щоби зберігати харчі у землянці, можна використовувати спеціалізовану техніку. В такому вигляді, як є, застосовувати цей "друшляк" неможливо. Ми провели огляд, дефектування. Роботи десь на 3-4 дні. Замінимо пробиту уламками зовнішню та внутрішню обшивку, вирівняємо конструкцію та полагодимо шасі. І можна буде віддавати господарям. А ще в роботі – два паливозаправники військової частини ВДВ. Тут робота більш тонка – потрібно відремонтувати насоси, арматуру, лічильники. Але це вже теж робиться.

За словами офіцера, у бойових умовах головне – функціонал. Тому найперша вимога до ремонту: поставити техніку "на колеса". Втім, це не означає, що у полі наші ремонтники не здатні створити повний цикл техобслуговування і ремонту. Матеріальні ресурси та необхідні фахівці є. Майор Сергій Кондратенко вважає, що у справі ремонту та відновлення військової техніки повинно працювати правило: оперативно, якісно, вчасно!

– У мене в групі зараз 17 людей. Військовослужбовці-контрактники та працівники ЗС. Майже всі побували в АТО, де виконували завдання із техзабезпечення та ремонту бойової техніки і військових автомобілів, – говорить майор С. Кондратенко. – Навіть меншою бригадою, при меншому наборі засобів та ресурсів ми робили по 2 машини в день. Тут, на полігоні, маємо достатньо ресурсів для швидкої та ефективної роботи. За заявками ми отримуємо запчастини з баз зберігання Міноборони або від органів постачання, які займаються закупівлями.

Володимир Скоростецький.

У Василькові контрактники присягнули на вірність

10 квітня у Василькові прийняли присягу військовослужбовці, які були призвані на військову службу за контрактом. Привітати військовослужбовців зі знаменною подією, до частини прибули представники міської влади, керівний та особовий склад Об'єднаного навчального центру духовенство, рідні, близькі та друзі.

Захід традиційно розпочався винесенням Бойового прапора Об'єднаного навчального центру та виконанням Державного Гімну України. В урочистій обстановці, зі зброєю в руках, біля Бойового прапора частини перед строєм командирів, воїнів та рідних присягу склав 141 контрактник.

Вітаючи військовослужбовців, заступник командира Об'єднаного навчального центру по роботі з особовим полковник Валерій Єльницький зазначив що кожен воїн зробив свідомий вибір, і цей вибір – почесний.

– Бажаю гідно пройти шлях становлення на посадах, а за потреби – стати на захист Батьківщини, – зазначив він.

Завершилася офіційна частина заходу проходженням урочистим маршем.

Прес-центр ПвК "Центр".

Заходи у військах до Дня довкілля

В рамках проведення Дня довкілля (16 квітня) та Дня благоустрою територій населених пунктів (23 квітня) у військових частинах Повітряних Сил Збройних Сил України сплановано виконати ряд заходів, спрямованих на приведення територій в порядок.

А це – озеленення військових містечок; прибирання території; вивезення сміття; очистка та ремонт пунктів миття техніки; очистка від нафтохімічного забруднення пунктів заправки і складів пально-мастильних матеріалів; збір металобрухту; збір люмінесцентних ламп та обладнання місць їх зберігання; збір відпрацьованих акумуляторів; ремонт каналізаційних стоків; очистка берегових смуг і лісових насаджень; прибирання братських могил та меморіальних комплексів.

В минулому році до акції було залучено майже 80 військових частин та більше 12 тисяч особового складу. В результаті проведення Дня довкілля було прибрано 1051,7 га території.

День благоустрою територій населених пунктів проводиться за ініціативою громадської організації "Let's Do it, Ukraine", яка є учасником загальносвітового руху "Let's Do it, World", що об'єднує понад 13 мільйонів людей в 113 країнах. До акції планується залучити понад 700 000 учасників та 5 тисяч локацій по всій території країни.

Не забуваймо про дітей загиблих героїв!

Надовго запам'ятають учні загальноосвітньої школи № 7, батьки яких загинули за незалежність нашої держави, відпочинок у Тячівському аквапарку "Марина", який організували для них ветерани Мукачівського міського баскетбольного клубу "Імпульс".

Протягом трьох годин діти та їхні матері мали можливість відпочити у цьому чудовому місці, відчути безліч позитивних емоцій та отримати незабутні враження. Басейн, водні гірки, підводний масаж, сауна, джакузі – все це сприяло піднесенню настрою у дітей. Яскраві повітряні кульки та солодкі подарунки на згадку про цей яскравий і казковий час приготувало керівництво аквапарку "Марина" для дітей загиблих героїв.

Ветерани клубу "Імпульс" висловлюють щиру подяку адміністрації аквапарку "Марина" в особі Івана Васильовича та Ганни Іванівни Мариних, а також усім меценатам баскетбольного клубу за допомогу в організації цього заходу.

Віталій Бібік. м.Мукачеве.

Працівники військкоматів Волині долучились до благодійної акції

У населених пунктах України триває акція зі збору пластикових кришечок з метою їхньої подальшої переробки. На виручені від продажу вторинної сировини кошти здійснюються протезування воїнів АТО, які втратили кінцівки під час боїв на Донбасі.

До цієї всеукраїнської акції приєднався особовий склад військових комісаріатів Волинської області. Військовослужбовці за контрактом, мобілізовані, офіцери та працівники ЗС України, які проходять службу у Волинському обласному та Ковельському об'єднаному міському військових комісаріатах, упродовж декількох місяців зібрали понад 20 кілограмів кришок від пластикової тари та передали їх керівнику відділу проектів громадської організації "Фундація розвитку громад" Олені Ярощук. ГО "Фундація розвитку громад" займається проектом зі збору вторинної сировини та вкладання коштів у виготовлення протезів для українських воїнів у Волинській області та, зокрема, у місті Луцьку. Зі слів пані Олени, кришечки передадуть на переробку, а виручені за реалізацію вторсировини виробнику кошти підуть на закупівлю протезів для бійців АТО. Крім того, Олена Ярощук додала, що це також чималий внесок для збереження навколишнього середовища, адже є вагомим кроком у сортуванні відходів. Кришки будуть передані одному з українських підприємств, які займаються сортуванням, переробкою та реалізацією вторинної сировини.

Заступник військового комісара по роботі з особовим складом Волинського обласного військового комісаріату підполковник Ігор Підлісний додав, що вони завжди готові долучитися до акцій, метою яких є допомога воякам АТО.

– Серед працівників військових комісаріатів області – багато військовослужбовців, які самі виконували бойові завдання у зоні проведення антитерористичної операції. Допомогти бойовим побратимам, які втратили на війні здоров'я, – наш обов'язок, – говорить офіцер. – Тому, коли ми дізнались про таку акцію, то охоче приєднались до неї.

Додамо, що із самих пластикових кришок протези не виготовляють. Втім, вторинна сировина, а пластикові кришки, як правило, виготовлені з поліетилену високого тиску (HDPE), має за закупівельними цінами досить високу вартість. Для того, щоби назбирати грошей на виготовлення одного високоякісного індивідуального протеза, потрібно зібрати та переробити близько 80 тис. пляшок із кришками.

Володимир Скоростецький м.Львів.

“Україна – космічна держава”

У Національному авіаційному університеті відбулася науково-практична конференція студентів та молодих вчених “Україна – космічна держава”, присвячена 55-річчю польоту в космос Ю.Гагаріна.

Перед початком заходу студентам показали презентаційні відеофільми про політ у космос Ю.А.Гагаріна та досягнення України у ракетно-космічній галузі.

На спеціальній експозиції були представлені науково-технічні і науково-популярні видання, присвячені ракетобудуванню і космонавтиці.

Конференцію відкрив ветеран ракетно-космічної галузі, директор Аерокосмічного інституту НАУ, професор В.Шмаров. Доповідь “Україна – космічна держава” зробив радник голови Державного космічного агентства України Е.Кузнецов.

По черзі зі студентами та аспірантами виступили почесні гості конференції, які розповіли про сучасні напрямки космічних досліджень і створення ракетно-космічної техніки: директор Головної астрономічної обсерваторії НАН України, академік Я.Яцків; перший космонавт України Л.Каденюк; генерал-полковник І. Олійник – начальник космодрому Плесецьк в 1985-1991 рр.; директор – головний конструктор КП СПБ “Арсенал” Н.Лихоліт; генеральний директор ДП “Київприлад” А.Осадчий.

На час роботи конференції підприємствами космічної галузі України КБ “Південне”, КПСПС “Арсенал”, ДП “Київприлад” – була розгорнута виставка ракетно-космічних експонатів і розробок, яка викликала великий інтерес у студентів і молодих вчених НАУ, повідомляє “Спейс-Інформ”.

У ЖВІ відбувся тематичний вечір з нагоди 55-ї річниці першого польоту людини в космос

З нагоди Всесвітнього дня авіації та космонавтики, Дня працівників ракетно-космічної галузі України у Житомирському військовому інституті відбувся тематичний вечір, присвячений 55-й річниці першого польоту людини в космос.

Цікавими фактами життєвого досвіду поділився учасник 39 пусків ракет з космодрому “Байконур” Олександр Франжі. Наукові співробітники музею космонавтики імені С.П. Корольова Житомирської обласної ради розповіли про тактико-технічні характеристики ракет радянського виробництва, сучасних ракет та тих, які нині виготовляє та планує виробляти наша країна.

Крім того, був презентований уривок документального фільму про дитинство Сергія Корольова. За словами автора фільму Володимира Фриза, почесного працівника ракетно-космічної галузі, надихнуло його на цю ідею відвідання дому-музею родини Корольових та знайомство з дитинством великого вченого.

– Космонавтика в історії людства – явище унікальне, – зауважив начальник військового інституту Юрій Даник. – Вона вплинула на всі сфери нашого буття і свідомості. Сьогодні важко уявити сучасну розвідку без використання космічних засобів. У наш час ракетно-космічна галузь України залишається прогресивним та перспективним напрямком розвитку нашої держави. Високі технології та розробки українських учених визнані передовими науковцями світу. Особливо вони потрібні сьогодні для захисту суверенітету та незалежності країни.

Варто зазначити, що Житомирський військовий інститут уже понад 15 років із гордістю носить ім’я видатного конструктора і вченого Сергія Павловича Корольова, який стояв біля витоків практичної космонавтики. Колектив інституту сприяє нарощуванню високотехнологічних розробок, зміцненню провідних позицій у галузі оборони, науки та формуванню іміджу України як високотехнологічної держави з потужним воєнно-науковим і технічним потенціалом.

Сергій Фурдик.

“Зоряні шляхи Чернігівщини”

До Дня космонавтики у місті влаштували космічне шоу

Річницю Всесвітнього дня авіації та космонавтики чернігівці традиційно відсвяткували на плацу колишнього вищого військового авіаційного училища льотчиків. Саме тут колись розпочали свій шлях до зірок майбутні льотчики-космонавти, зокрема Володимир Титов, Леонід Каденюк, Анатолій Соловйов, Антон Шкаплеров та інші.

На урочистому мітингу учасників акції зі святом привітав

льотчик першого класу Іван Остренко, голова спілки ветеранів ЧВВАУЛ Володимир Кузьменков, ветерани Чернігівського ВВАУЛ та інші почесні гості.

Упродовж свята присутні завітали до Чернігівського ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою. Там вони познайомились із роботами учасників вже третього поспіль конкурсу дитячого малюнку “Зоряні шляхи Чернігівщини”, який ініціювали представники громадської організації “Північна Зірка” і управління освіти Чернігівської міської ради. До конкурсу долучилися учні загальноосвітніх шкіл міста, представивши близько 150 робіт. Переможців під час урочистого мітингу нагородили грамотами та подарунками.

Цього дня музей історії авіації при ЧВВАУЛ влаштував день відкритих дверей. Всі бажаючі отримали можливість оглянути виставку військової техніки, спостерігати за демонстраційними польотами планерів, запусками ракет і безпілотників, сфотографуватися в кабіні дельтаплана і дізнатися багато цікавого з історії авіації. А ще тут можна було приміряти на себе рюкзак з парашутом і подихати через кисневий балон, яким користуються космонавти під час польотів. Вихованці клубу авіамоделювання, представники гуртків планеризму та ракетобудування представили зроблені власноруч радіокеровані моделі.

Присутність великої кількості гостей на святі вкотре продемонструвала, що цікавість до авіації та космонавтики зростає, а молоде покоління наполегливо готується зробити в майбутньому свій “крок до зірок”.

Катерина Заносієнко. Фото автора.

США збільшують присутність в Естонії

Сполучені Штати Америки мають намір додатково направити наступного року до Естонії 120 солдатів і 10 танків. Про це повідомили минулого тижня естонські ЗМІ.

Як розповів керівник відділу військового співробітництва посольства США в Естонії, підполковник Вільям Макнікол, відповідно до рішення Конгресу на території Естонії розмістять одну танкову роту. Він не уточнив, яку конкретно кількість ОВТ та особового складу перекинуть додатково, втім, зазвичай до танкової роти входить від 100 до 120 солдатів, 10 танків, 4 БМП і бронемашини підтримки. Очікується, що солдати і бойова техніка прибудуть вже в лютому 2017 року.

Вільям Макнікол також зазначив, що Естонія може розраховувати на додаткові сили підтримки зі складу тієї ж бригади – польову артилерію, понтонні машини, розвідувальні безпілотники. Ця техніка за ротаційним принципом також перебуватиме на території країн Балтії. Загалом на території Східної Європи (країн Балтії, Болгарії, Румунії та Польщі) США планують розмістити до 4000 особового складу й близько 500 одиниць бойової техніки, в тому числі близько сотні танків.

МЗС Білорусі: питання про розміщення російської авіабази поки закрите

Питання щодо розміщення російської авіабази на території Білорусі стоїть на порядку денному вже майже десяток років. При цьому останнім часом, а точніше, після анексії Росією Криму, розв’язання війни на сході України, офіційний Мінськ взагалі почав уникати обговорення цього питання на міждержавному рівні. І це попри те, що керманич Кремля ще минулого року поставив завдання підписати відповідну угоду із сусідом.

Передусім Москва прагне розмістити на території Білорусі, за різними оцінками, від дванадцяти до двадцяти чотирьох одиниць Су-27СМ3 та ланки вертольотів Мі-8 на постійній основі. Нині ж на території РБ перебуває ланка Су-27 на ротаційній основі, що виконує завдання чергових сил у об’єднаній системі протиповітряної оборони.

Минулого тижня міністр закордонних справ Білорусі Володимир Макей дещо прояснив ситуацію. Він наголосив, що на теперішньому етапі обговорення питання про створення на території Білорусії військової авіабази Росії закрито. Однак він не виключає можливості повернення до його обговорення за певних обставин.

– Якщо виникне необхідність, в будь-якому випадку, можна повернутися до цього питання, але на цьому етапі, нам здається, що немає сенсу говорити про розміщення російської військової бази на території Білорусі. Але це не означає, що до нього не можна буде повернутися в разі, якщо відповідні обставини зміняться, і ми змушені будемо приймати якісь адекватні заходи реагування, – сказав Макей. У разі яких саме обставин перемовини можуть поновитися, Володимир Макей не уточнив.

Новий радар зведуть у Норвегії

На півночі Норвегії до 2020 року буде введено в експлуатацію нову радіолокаційну станцію, призначену для стеження за балістичними ракетами і космічними об’єктами. Про це повідомляє норвезька телерадіокомпанія NRK із посиланням на власні джерела у силових відомствах.

У повідомленні йдеться, що будівельні роботи розпочнуться не пізніше літа наступного року і загалом триватимуть близько трьох років. Нова станція функціонуватиме на майданчику у Варді поруч із діючою станцією Globus II (AN / FPS-129 Have Stare), що працює вже п’ятнадцять років.

Офіційне завдання радіолокаційного комплексу у Варді – стеження за космічним сміттям. Втім, очевидно, зважаючи на особливості географічного розташування, РЛС має завдання й можливості відстежувати потенційні пуски балістичних ракет і є однією з ключових ланок американської системи раннього попередження про ракетно-ядерний удар.

Польща посилює військо мінометами

Міністерство оборони Польщі закупить самохідні 120 мм міномети Rak. Про це минулого тижня повідомляє інтернет-видання janes.com. Сума контракту може скласти від 320 до 375 млн дол. США, а власне, його підписання із компанією Huta Stalowa Wola (HSW) планують здійснити вже до кінця цього місяця.

Цими машинами на базі БТР Rosomak (польський варіант фінської Patria AMV) оснащені вісім мінометних рот (по два взводи). Передбачається, що із усієї партії передбачених контрактом 96 одиниць техніки – 64 самохідні 120 мм міномети та 32 командно-штабні машини управління вогнем. Завершення поставок заплановано в 2020 році.

Франція обирає Patroller

Міністерство оборони Франції підписало контракт з компанією Safran на закупівлю 14 тактичних безпілотників типу Patroller. Про це повідомляє інтернет-видання defense-news.com.

Поставки БЛА повинні початися в 2018 році. З урахуванням витрат на дванадцятирічну експлуатацію сума контракту складає 341,7 млн дол. США. Компанія Safran із своїм БЛА Patroller виборола перемогу в конкурсі у безпілотника Watchkeeper виробництва компанії Thales. І це не дивно, адже Patroller на 85% складається з вузлів і компонентів французького виробництва, випуском яких займаються 25 підприємств, що працюють на території країни.

Відтак, французькі економісти прогнозують створення додаткових 300 висококваліфікованих робочих місць по всій країні. Безпілотник Patroller створений на базі ES-15 виробництва німецької компанії Ecarys. Він здатний перебувати у польоті протягом 20 годин на висоті до 20 тис. футів.

Росіяни відмовляться від кримської “НИТКи” через брак коштів

ВМФ Росії відмовиться від використання комплексного тренажера підготовки пілотів палубної авіації “НИТКА” в окупованому Криму. Натомість командування флоту планує зосередитися на розвитку новозбудованого комплексу в Єйську на узбережжі Азовського моря. Причина відмови від кримського полігона полягає у банальній нестачі коштів.

Спочатку флот мав наміри використовувати обидва комплекси для підготовки пілотів палубної авіації. Але на функціонування кримського комплексу, який опинився у розпорядженні Росії після анексії, не були передбачені кошти у бюджеті. Відтак, оцінка стану комплексу не проводилася, технічне завдання на його ремонт і модернізацію не розроблялося. Тому російське міноборони вирішило зосередитися на доведенні нового комплексу в Єйську. Він, до речі, остаточно мав бути уведений в експлуатацію ще минулого року, та повноцінний процес підготовки льотчиків палубної авіації, знову ж таки через брак коштів, затягнувся. А це вже загрожує зривом планів підготовки нового авіаполку палубної авіації, оснащеного винищувачами МіГ-29КР/КУБР, який через півроку має розпочати похід у складі єдиного аванесучого крейсера “Адмірал Кузнецов”.

Варто додати, що донедавна у Єйську проводилася дослідна експлуатація трьох літаків, які входять до складу 279-го окремого корабельного винищувального авіаполку Північного флоту. Зараз там тривають польоти льотчиків 100-го окремого винищувального авіаполку цього ж флоту, які після виконання тренувальних польотів продовжать підготовку в окупованому Криму. Саме там відпрацьовуватимуться навички зльоту і посадки на палубу авіаносця.

Сторінку підготував Сергій Клименко.

Новий крок до зірок від SpaceX

Відома американська компанія "SpaceX" знову втерла носа всім скептикам і довела, що може садити свої ракети як на суші, так і на воді. Всього за кілька місяців після успішного приземлення ракети-носія "Falcon 9" на тверду поверхню, компанія з п'ятої спроби таки зуміла посадити свого "сокола" посеред океану.

Ракета, запущена з мису Канаверал, успішно доставила вантаж на МКС, після чого перший ступінь "Falcon 9" здійснив м'яку вертикальну посадку на спеціально облаштовану автономну плавучу платформу. Для SpaceX саме цей досвід є знаковим, оскільки у майбутньому більшість своїх ракет багаторазового використання компанія планує "приводнювати".

За словами засновника компанії Ілона Маска, садити розгінний модуль на воду хоч і складніше, втім, суттєво економніше з огляду на витрати пального. Раніше з'являлися цифри стратегії до скорочення вартості в десять разів. Але навіть зниження вартості вдвічі вже серйозно впливає на ринок. У Маска ракети і так майже найдешевші в світі. Вже оголошено, що цей ракетний ступінь знову відправиться в політ в травні або червні. У"SpaceX" сподіваються знизити вартість повторного польоту щонайменше на 30%.

За підрахунками, вартість виробництва одного "Falcon 9" становить близько $ 60 млн. А витрати на перевірку, заправку пальним та доставку до місця запуску складають кілька десятків тисяч доларів (максимум, $50-60 тис., як переконаний Маск). Іншими словами, кожен запуск буде обходитися в сотні разів дешевше, ніж нинішні запуски з одноразовими носіями (близько $ 200 млн на поточний момент). Як результат, вартість доставки тонни вантажу на орбіту впаде, як мінімум, в десятки разів. А значить, вивести в космос своє обладнання зможуть більше дослідницьких і комерційних організацій, які до сих пір могли хіба що мріяти про це.

Звичайно, що це приземлення на плавучу платформу далеко не останнє. Компанія планує поліпшити техніку посадки ракети. Фінальна мета приватної космічної компанії – приземляти багаторазові ступені ракет на землю і воду після космічних подорожей з мінімальним ризиком.

Переглянути відео з приземленням ракети можна на персональній сторінці Ілона Маска у "Твіттері", який був настільки задоволений вдалим приземленням, що розмістив його з накладеною піснею "I am on a boat" ("Я на човні") групи The Lonely Island.

Україна і Китай мають намір реалізувати 71 спільний космічний проект

У 2016-2020 рр. Україна і Китай мають намір реалізувати 71 спільний проект у галузі космосу. Про це повідомила прес-секретар Державного космічного агентства України Наталія Боротканич.

За її словами, відповідне рішення було прийнято на засіданні підкомісії зі співробітництва в космічній сфері українсько-китайської міжурядової комісії, яке пройшло в Києві 7-8 квітня.

Н. Бороткнич також зазначила, що велика частина спільних проектів буде спрямована на створення ракетно-космічної техніки з урахуванням реалізації КНР Місячної програми і місії за дослідження планет Сонячної системи. На сьогодні Китай завершив монтаж та розпочав налагодження механізмів і експлуатаційних випробувань всіх систем другого орбітального модуля "Тяньгун-2" (Tiangong-2).

Крім того, українська та китайська сторони планують налагодити співпрацю у сфері створення нових матеріалів і дистанційного зондування Землі.

Україна і Китай почали взаємодію в космічній галузі в 1995 році.

"Кеплер" ще бореться

Фахівцям НАСА вдалося стабілізувати передачу даних космічним зондом "Кеплер", апарат виведений з аварійного режиму, повідомило відомство 12 квітня.

Раніше, 8 квітня, НАСА повідомляло, що супутник-телескоп "Кеплер", який шукає екзопланети, знаходиться в аварійному режимі в 120 мільйонах кілометрів від Землі. Останній успішний контакт з апаратом здійснювався 4 квітня.

"Під час запланованого контакту з системою супутника інженери виявили, що він в аварійному режимі приблизно 36 годину", – йдеться в повідомленні.

Фахівці НАСА відзначили, що аварійний режим означає найнижчий рівень активності апарата, обмін комунікацій з "Кеплером" проходить дуже повільно. Останній раз інженери виходили з ним на контакт 4 квітня.

Системи телескопа знаходяться в хорошому стані.

Раніше інженери мали намір зорієнтувати супутник для маневру до центру Чумацького Шляху в рамках виконання його обсерваційної місії, зазначили в НАСА.

"Кеплер" вже виходив з ладу в 2013 році, проте в 2014 році фахівцям вдалося його воскресити.

"Інженери успішно вивели космічний апарат "Кеплер" з аварійного режиму", – повідомило відомство. Роботу зонда стабілізували, а після того, як його комунікаційна антена була розгорнута до Землі, він відновив передачу даних.

По її завершенні фахівці протягом тижня здійснюють перевірку роботи всіх систем апарата. Їм також належить з'ясувати причини, за якими зонд тимчасово перейшов в аварійний режим. Після цього "Кеплер" повернеться до здійснення збору наукових даних.

"Розслідування причин події буде здійснюватися паралельно (з перевіркою роботи його систем), але пріоритет полягає в поверненні апарата до наукової роботи", – йдеться в повідомленні НАСА.

Нагадаємо, космічний зонд "Кеплер" стартував 9 березня 2009 року. Основна робота була розрахована на 3,5 років. Згодом спеціалісти повідомляли, що телескоп буде працювати до 2016 року.

Вантажний корабель Dragon успішно стикувався з МКС

Екіпаж Міжнародної космічної станції (МКС) 10 квітня успішно пристикував вантажний корабель Dragon корпорації SpaceX до МКС. Про це повідомило Національне управління США з аеронавтики і дослідженню космічного простору (NASA).

Експериментальний розсувний модуль BEAM, який прибув на МКС на вантажному кораблі Dragon, прийме свої робочі розміри 25-26 травня, повідомив керівник програми МКС в НАСА Кірк Ширман.

"15-16 квітня він буде пристикований, потім, орієнтовно 25-26 травня BEAM буде "надутий", – розповів Ширман. Раніше повідомлялося, що це має статися в кінці травня, але точні терміни не називалися.

BEAM (Bigelow Expandable Activity Module) розроблений компанією Bigelow Airspace за контрактом з НАСА. Це розсувний модуль, який в майбутньому може бути використаний для розширення житлового та робочого простору для роботи людей в космосі.

Модуль прибув на станцію в складеному вигляді, його діаметр в цьому стані не перевищує 2,5 метра. Потім він за допомогою маніпулятора буде витягнутий з вантажного корабля і його пристикують до американського модуля "Спокій" (Tranquility). Після цього екіпаж здійснить його герметизацію, в результаті чого за допомогою повітря зі станції і повітряних подушок самого модуля він буде розширено до розміру близько 3,2 метра.

Передбачається, що тривалість тестового перебування модуля BEAM на МКС складе два роки, протягом яких будуть тестувати його стійкість до таких загроз космічного простору, як радіація, температура, а також його герметичність. На цьому етапі екіпаж буде лише періодично відвідувати новий модуль для взяття зразків і забезпечення благополучного ходу експерименту.

Сторінку підготував Віктор Гедз.

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

18 – 24 квітня

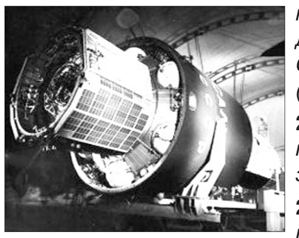
18 квітня 1944 р. *відбувся перший політ штурмовика Іл-10. З жовтня ці літаки стали надходити на фронт.*

18 квітня 1951 р. *перший політ здійснив французький вертоліт S.O.1120 Ariel III.*

19 квітня 941 р. *відбувся перший політ літака Messerschmitt Me.262 "Schwalbe" (Ластівка) з поршневим двигуном Jumo210.*

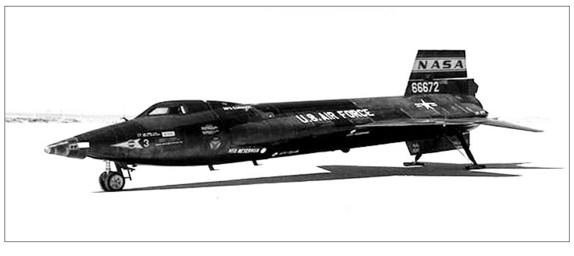
19 квітня 1971 р. *з космодрому "Байконур" триступеневою РН "Протон" виведена на орбіту перша у СРСР орбітальна станція (ДОС) "Салют".*

20 квітня 1960 р. *відбувся перший політ дослідного зразка гвинтокрила Ка-22.*

20 квітня 1981 р. *перший політ здійснив винищувач Т-10С (Т-10-7) – прототип серійного Су-27.*

20 квітня 2001 р. *відбувся перший політ літака Ан-74ТК-300 з ТРДД Д-36.*

21 квітня 1961 р. *у США Р.М.Уйат на ракетоплані Х-15 досяг швидкості 4847 км/год.*

21 квітня 1961 р. *відбувся перший політ дослідного винищувача Е-152/1 ОКБ "МіГ".*

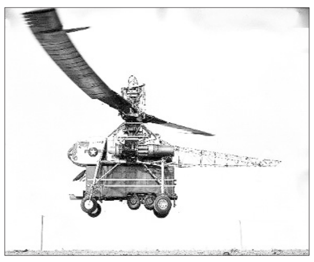

21 квітня 1976 р. *військово-транспортний літак Іл-76 прийнятий на озброєння ВПС СРСР.*

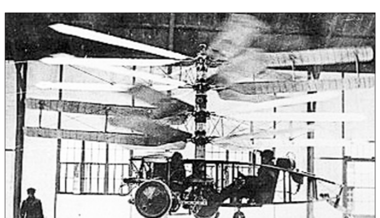
22 квітня 1941 р. *на озброєння ВПС СРСР прийнятий синхронний авіаційний кулемет М.Є.Березіна калібру 12,7 мм.*

22 квітня 1941 р. *на основі досліджень, що проводилися з 1937 року, А.М.Люлька подав заявку на винахід двоконтурного турбореактивного двигуна.*

22 квітня 1958 р. *відбувся перший політ 25-місного вертольота Vertol 107. В той час це був найбільший в США вертоліт для перевезення пасажирів.*

23 квітня 1952 р. *здійснив перший політ вертоліт-кран Hughes XH-17 з ТРД General Electic J-35.*

24 квітня 1924 р. *встановлено перший світовий рекорд дальності польотів на вертольоті. Цей рекорд встановив аргентинець маркіз де Патерас Пескара на своєму апараті з двигуном потужністю 180 к.с. Він пролетів над аеродромом у Франції 736 м.*

24 квітня 1946 р. *відбувся перший політ першого серійного радянського винищувача з турбореактивним двигуном І-300 (МіГ-9).*

24 квітня 1946 р. *відбувся перший політ винищувача Як-15.*

Ювілейні атомні роковини

У ці квітневі дні виповнюється 30 років відтоді, коли світ жахнувся через вибух на Чорнобильській атомній електростанції. Мирний атом водночас перетворився на сліпого ката, викошуючи косою смерті сотні, а в подальшій перспективі – десятки й сотні тисяч життів.
Тоді, так само, як і сьогодні, буяла весна, квітнули дерева й кущі, а прості квіти буквально вкривали своїм різнобарв'ям клумби й цілі подвір'я. Реактор рвонув уночі, раптово, до того ж радянська влада ще декілька днів замовчувала факт катастрофи взагалі, та кілька тижнів – применшувала її масштаби та можливі наслідки, через що кількість постраждалих почала вимірюватися тисячами.

Так, неофіційна статистика повідомляє про більше ніж 15 тисяч людей, постраждалих внаслідок аварії. У декілька разів занижені і дані ООН про кількість жертв Чорнобильської катастрофи. Про це йдеться у доповіді "Грінпіс". Загальне число жертв з урахуванням же серцево-судинних, кишкових, ендокринних і респіраторних захворювань, також викликаних радіацією, найбільш масштабної в історії людства ядерної катастрофи може перевищити 200 тисяч чоловік. Відповідно до цього звіту, жертвами онкозахворювань стали від 4 до 9 тисяч осіб. Однак, із аварією на ЧАЕС можуть бути пов'язані понад 270 000 онкологічних випадків, причому 93 000 з них – із летальними наслідками.

Отож, як це було?

26 квітня 1986 року внаслідок вибуху ядерного реактора був зруйнований четвертий енергоблок ЧАЕС. Реактор був повністю зруйнований, при цьому в навколишнє середовище було викинуто величезну кількість радіоактивних речовин. Цей викид вчені пізніше прирівняли до 300 Хіросім.

Аварія розцінюється як найбільша у своєму роді за всю історію атомної енергетики – як за реальною й прогнозованою кількістю загиблих і постраждалих, так і за економічними збитками.

У перші три місяці після трагедії загинула 31 людина. У наступні 15 років за офіційними даними, жертвами променевої хвороби стали ще від 60 до 80 чоловік. Понад 115 тисяч мешканців 30-кілометрової зони були евакуйовані в примусовому порядку.

Для ліквідації наслідків аварії були мобілізовані значні людські, матеріальні, технічні й науково-технічні ресурси. Що стосується кількості задіяних фахівців, то ця цифра не може не вражати – від 600 до 900 тисяч осіб! Першими, звичайно, удар на себе прийняли вогнеборці. Після пожежників ліквідовувати наслідки аварії на ЧАЕС прибули війська. І в першу чергу – авіація. Звичайно, на землі головними, так би мовити, дійовими особами були військові хіміки, хоча, природно, до ліквідації наслідків аварії були задіяні представники десятків військово-облікових спеціальностей. Але ж саме військова авіація виконувала завдання з перевезення тисяч цих фахівців та техніки, саме військові літаки й вертольоти скидали свинець на саркофаг, що зводився над зруйнованим енергоблоком, розпилювали над дорогами й польовими шляхами, стадіонами й майданчиками суміш води з патокою, що прибивала до землі радіоактивний пил, не даючи йому розповсюдитись по всій планеті.

До слова, хмара, що виникла від палаючого реактора, рознесла різноманітні радіоактивні матеріали, і в першу чергу радіонукліди йоду та цезію, на більшу частину території Європи. Дісталися вони навіть далекої Америки. Та найбільше, звичайно, постраждали Україна, Білорусь та Російська Федерація. Тут забруднення торкнулося 200 тисяч квадратних кілометрів, склавши 70% від загальної картини радіоактивного забруднення планети. Найбільш постраждали Київська та Житомирська області України, Гомельська область Білорусі та Брянська область Росії. Радіація зачепила навіть деякі значно віддалені від місця аварії регіони СРСР – наприклад, Ленінградську область, Мордовію та Чувашію, над якими випали радіоактивні опади. Радіоактивні речовини розповсюджувалися у вигляді аерозолів, які поступово осідали на поверхні землі. У свою чергу, благородні гази розсіювалися в атмосфері та не робили значного внеску у забруднення прилеглих до ЧАЕС регіонів. Словом, забруднення було дуже нерівномірним і залежало в перші після аварії дні насамперед від напрямку вітру.

Для координації робіт із ліквідації наслідків аварії були створені республіканські комісії в УРСР, БРСР та РРФСР, а також різноманітні відомчі комісії й штаби. До 30-кілометрової зони навколо ЧАЕС почали прибувати спеціалісти, відряджені для виконання робіт на самому аварійному блоці та навколо нього, а також військові частини, як регулярні, так і укомплектовані терміново призваними резервістами. Тоді усі називали їх "партизанами", але час зрівняв усіх, і сьогодні як кадрові, так і мобілізовані носять одне горде наймення – ліквідатори. Усі вони працювали у небезпечній зоні позмінно: ті, хто "набирав" максимально допустиму дозу опромінення, поверталися до пунктів постійної дислокації, а на їхнє місце приїжджали інші. Сотні військових частин виконували завдання щодо забезпечення ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС. Лише авіаційних частин – бригад, полків та окремих ескадрилей з-поміж них було понад 60!

Під час виконання завдань ліквідатори не лише опромінювалися, бувало, гинули на місці. Так, 2 жовтня 1986 року під час будівельних робіт біля 4-го енергоблока, зачепившись за трос підйомного крана, розбився вертоліт Мі-8 під командуванням капітана В. Воробйова, забравши життя чотирьох авіаторів. Гинули й на землі. Гинули від хвороб у наступні роки й тисячі інших ліквідаторів. Вічна пам'ять їм, полеглим та живим – тим, хто відвернув від планети можливу ядерну зиму, прийнявши на себе удар досі мирного атома!..

Олексій Тригуб. "Крила України".

“Снайпер України”:
перемогли київські військові ліцеїсти

Команда Київського військового ліцею імені Івана Богуна посіла перше місце в обласному етапі військово-патріотичних змагань “Снайпер України”, який проводився серед ліцеїв та коледжів з посиленою військовою та фізичною підготовкою, учнів професійно-технічних навчальних закладів всіх регіонів України за участю 22 команд.

Також вихованці Київського військового ліцею показали кращі результати і отримали абсолютну першість за результатами блоків “Естафета”, “Огляд строю та пісні” та “Вогнева підготовка”. Крім того, ліцеїсти провели для колег з інших навчальних закладів показове заняття зі стройової підготовки.

Чоловіча збірна України з фехтування на шпагах – найкраща команда року

У Києві відбулася церемонія вручення всеукраїнської премії “Герої спортивного року”.

За підсумками якої кращою командою 2015 року визнали чоловічу збірну України з фехтування на шпагах у складі старшого лейтенанта Збройних Сил України Богдана Нікішина, працівника Збройних Сил України Максима Хвороста, Богдана Гері та Дмитра Карюченка — чемпіонів світу.

Зазначимо, що кращими спортсменами 2015-го стали солдат ЦСК ЗС України Жан Беленюк та Валентина Семеренко.

У Міноборони стартувала Х Спартакіада

11 квітня в спортивному комплексі Центрального спортивного клубу ЗС України урочисто відкрилась Х Спартакіада серед структурних підрозділів Міністерства оборони України.

— Спартакіада структурних підрозділів Міністерства оборони проводиться з метою подальшого впровадження фізичної культури в повсякденне життя військовослужбовців та працівників Збройних Сил України, активізації фізкультурно-оздоровчої та спортивно-масової роботи в структурних підрозділах оборонного відомства, популяризації фізичної культури і спорту, пропаганди здорового способу життя. Нехай традиційно чесні змагання визначать кращих! — зазначив начальник Управління спорту Міністерства оборони України полковник Юрій Фіногенов та побажав учасникам Спартакіади спортивної вдачі.

Х Спартакіада структурних підрозділів проводитиметься у квітні — травні на спортивних спорудах Центрального спортивного клубу ЗС України з 6-ти видів спорту: стрільби кульової, плавання, настільного тенісу, міні-футболу, шахів, волейболу.

Вже завтра в ігровий залі ЦСК розпочнеться кваліфікаційний тур змагань з міні-футболу.

Українського біатлоніста виправдали

На початку року український біатлоніст Артем Тищенко був відсторонений від змагань через позитивну допінг-пробу. Але днями Всесвітнє антидопінгове агентство (WADA) виступило з заявою, що безпосередньо стосуються біатлоністів збірної України. Цим документом WADA визнає допустиму концентрацію мельдонію в 1 мікрограм для всіх проб, узятих до 1 березня.

У цю категорію потрапив біатлоніст збірної України Артем Тищенко, в чійі допінг-пробі концентрація мельдонію становила 0,6 мікрограмів. Тож тимчасове відсторонення Артема від змагань, скоріш за все, буде знято. Для інших випадків, у яких концентрація мельдонію перевищує 1 мікрограм, в тому числі і проба українки Ольги Абрамової, дослідження триватимуть і рішення буде прийнято пізніше.

Офіцери VS школярі

У піднесеному настрої та дружній атмосфері зустрілись на футбольному полі школярі прифронтового Виноградного, що на Донеччині, волонтери і офіцери групи цивільно-військового співробітництва. Товариський матч був організований спонтанно. Завітавши до школи з подарунками, офіцери дізнались, що учні просто обожнюють футбол, при чому, як дівчата, так і хлопці. Тож, коли дітворі передали новенькі м’ячі, вони вирішили одразу випробувати їх.

Сформувалися дві команди. Розпочали матч, потиснувши один одному руки. Із перших хвилин “битви з м’ячем” стало зрозуміло, що просто так школярі перемогу не віддадуть і майстерності їм точно не позичати. Рахунок у товариському матчі, звичайно, це – не головне. У запеклій боротьбі перемогла “дружба”.

Після матчу школярі поділились, що для них велика честь грати з офіцерами, тому що ті захищають їхню країну.

– Це не перша гра з школярами, – коментує офіцер групи ЦВС ОТУ “Маріуполь” -. За кілька днів до футболу в Виноградному, ми влаштували баскетбольний поєдинок в Гранітному. Дітям з “сірої зони” доводиться досить часто бачити військовослужбовців. Завдяки спільним акціям, вони розуміють, що ми не такі вже й страшні, ставлення до бійців змінюється на краще. Школярам важливо відволікатись від вибухів і стрільб, тож іноді дозволяємо собі відкласти автомати і розважити дітвору.

Анастасія Олехнович. “Крила України”.

ЗАСНОВНИК:
МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ “Прес Корпорейшн Лімітед”.
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А,
тел. (0432) 55-63-97

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Редакція може публікувати матеріали в порядку обговорення, не поділяючи точки зору авторів. Автор несе персональну відповідальність за достовірність фактів. Листування з авторами ведеться лише на сторінках газети. При передруку посилання на "Крила України" обов’язкове.

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця, вул. Стрілецька, 105
тел: 067-587-02-96,
факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса: krula_ukr@i.ua

Головний редактор
М. ПОПЛАВСЬКИЙ
Заст. головного редактора: С. Клименко.
Відповідальний секретар: О.Олехнович.
Дизайн та верстка: Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Уретій.
Тир. 8450 Зам. № 162214.
Перший редактор Сергій Свенцицький

Її поява на війні не була запланованою, проте стала не випадковою, вважає дівчина: "Допомагала активістам ще з мирного Майдану у 2013 році. Я вже тоді розуміла, що такі життєво важливі події для нашої країни так просто не починаються й так просто не закінчуються. Добре, що за часів Майдану вдалося знайти тих людей, з якими пізніше разом і вирішили поїхати в так звану зону АТО. Майданівські друзі, які пішли на війну, по телефону багато чого розповідали, тому не змогла сидіти в Києві, займатися буденними справами".

Багато хто, мабуть, тоді відчував себе так само. Але не для всіх це стало поштовхом піти на війну. Рішуча дівчина вже тоді, на самому початку, опинилась у самому епіцентрі подій – в команді парамедиків медичного підрозділу

ФОТОПРОЕКТ "ЯКБИ НЕ ВІЙНА"

Олена. "Правий Сектор"

"Мені здається, що у дитинстві я була такою ж, як і зараз. Тільки мрії та плани були дитячими. А от одна з мрій була не зовсім неочікуваною – працювати лікарем-патологоанатомом. Однак трудова біографія склалася без особливих викрутасів: працювала на заводі топографії" – це все, що говорить Олена про життя ДО.

"ГОСПІТАЛЬЄРИ" "Правого сектору" та працювала в "червоній зоні".

"З рідними не раджуся ніколи: якщо я прийняла рішення, то мене ніхто і ніщо не відмовить та не зупинить" – каже дівчина. І, мабуть, саме ці риси характеру допомогли їй: "Я не є професійним лікарем, проте на війні вирішальним завжди було і буде твоє особисте бажання допомогти спільній справі. При бажанні ти можеш навчитися і стати професійним парамедиком, стрілком, артилеристом, танкістом – та ким завгодно. Ти можеш просто бути найскрупульознішим комірником і завжди знати де, що і як лежить, і можливо, саме ця твоя риса допоможе врятувати чиєсь життя".

"Якщо вам хтось буде говорити, що готовий померти заради своєї країни, мабуть, це не зовсім так. Це просто голосні слова людини, яка надто втомилася щось пояснювати переважній більшості люду. Ніхто помирати не хоче. Ніхто помирати туди не їде. Усі прекрасно усвідомлюють, навіщо вони там. Усі прекрасно пам'ятають, заради чого. Але напевно ніхто не знає, як воно станеться. Взагалі помилково вважати, що на війну йдуть люди, які не люблять життя. Навпаки, саме в такі чорні дні й найбільше видно світлих людей. Навряд чи в житті тих, хто воювали, коли-небудь станеться ситуація, що може їх зламати, якщо вони не зламалися на війні. І я зараз кажу про всі війни, не тільки про Україну" – висновки, що вона зробила саме там, дивлячись кожного дня у вічі смерті...

Що ще може вона сказати про війну? "На війні не лише медичні навички стали мені у пригоді, допомогли врятувати життя побратимів. Я знаю, як вправно справлятися з автоматом, щоб уміти захистити себе та тих, хто поруч".

Стільки мудрості в людині зустрічається не часто. "Через півроку перебування на війні я отримала кульове поранення. Це сталося біля селища Піски Донецької області. Було дивне відчуття, що у цій битві я своє життя програла. Думала, що вмираю, свідомість була дуже туманною. Тому вирішила перед смертю простити ту людину, яка у мене вистрелила, адже я знала куди йду і що там може трапитися зі мною. На собі відчула те, що відчувають усі поранені бійці: і допомогу простих людей, і байдужість керівництва країни".

Про лікування Оленка згадує без особливих подробиць: була у Дніпропетровську, в лікарні ім. Мечникова. Коли з'явилася можливість транспортувати, перевезли до Києва. Шлях до її одужання лежить через піклування сотень людей – лікарів та волонтерів, впевнена дівчина.

Зараз вона сама допомагає іншим бійцям, які знаходяться в зоні АТО, а також пораненим, що лікуються в Києві. Хоча їй і самій потрібно долікуватися. "Знаєте, я не люблю говорити про своє поранення й намагаюся не питати про такі речі у інших бійців. Мені взагалі не до душі розмови про АТО, якщо вже бути до кінця відвертою", – додає дівчина.

Жінок на війні скоріше сприймають як конкуренток, навіть більше ніж чоловіків. Ця війна подарувала мені нових друзів, але безжалісно забрала назавжди тих, з ким була пліч-о-пліч. Війна забрала в мене частинку довіри до людей. Але є й позитивні моменти. Наше життя складається з дрібниць, і саме війна дає час та можливість замислитись про ці дрібниці. Війна вчить радіти з того, що ти маєш саме сьогодні. Мабуть, це і є головна різниця між щасливими і нещасливими людьми. Щасливі вдячні за те, що вони мають".

Вона продовжує мріяти та будувати плани на життя. В чому різниця між її планами і мріями? Плани – закінчення війни. Мрія – знайти справжнього чоловіка, "перестати бути по життя мужиком" і стати коханою жінкою і матір'ю. І її мрії та плани варті того, аби стати дійсністю!

Душа плаче, серце рветься!

Душа плаче, серце рветься!
Хто їх заспокоїть?
Російський цар із басурманами
Визначили долю!
Поділили-порішали,
А нас не спитали,
Як нам жити, як співати
у своєму краї.
Рвуться нам допомагати,
рвуться рятувати,
Україну від українців
прагнуть захищати!
Собі ладу дать не можуть,
але нас навчають,
Як нам жити і співати
кулаком повчають.
Брешуть, зраджують і ділять,
кому більше буде!
Вони все вже "порешали",
не спитавши люду!
Мужика, людей згадали
ряджених і голих,
Життя райське обіцяють
на наших просторах!
Басурман ми переможем!
Нас брати лякають!
Як нам жити,
як співати палкою повчають!
Душа плаче, серце рветься,
дайте їм спокою!
Діти вільні і свободні
визначать свою долю.

Майор Андрій Кривошапка.
10.03.2014

Крила України

Шановні читачі! Відтепер архів газети "Крила України" доступний для скачування у форматі PDF за наступним посиланням: http: www.ex.ua/100106630 або на сторінці у соцмережі Facebook: krula.com.ua

Сканворд

Майстер повітряного бою
Об'єднання зусиль
Велика простора кімната
Місто в Угорщині
Самодержець
Декоративна рослина
Бобова культура
Дрібна французька монета

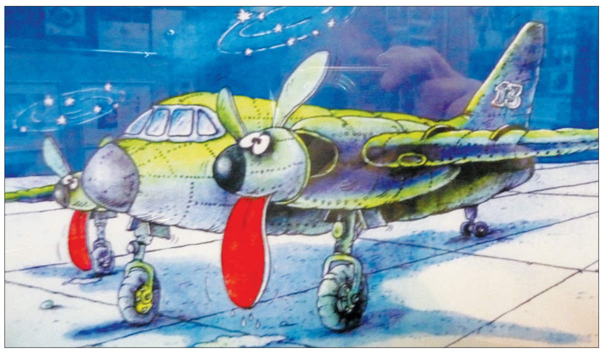
Видатний німецький фізик
Образ
Марка пістолета
Сільськогосп. розділ кліматології
Народ в Індії
Чоловіче ім'я
Волод. вітрів у грецьк. міфології
Гуцульський чоловічий танок
Радянськ. ручний кулемет
Шлюз (діал.)
100 м²
Місто в Японії
Козел
Камбоджієць
Фруктовий ягідний та овоч. напій
Син доньки чи сина
Електрично зарядж. частинка

Страх закритих приміщень
Столиця Мадагаскару

Про серйозні речі – з усмішкою

Що в українців аж ніяк не відняти, то це притаманне від природи почуття гумору, яке є невід'ємною часткою світосприйняття кожного з нас, рисою нашого характеру і часткою національної культури. Ця істина набула особливого значення у нинішній час, коли за жорстоких випробувань Україна демонструє світовій спільноті не тільки свою стійкість у протидії російській агресії, волю до перемоги та високу свідомість громадянського суспільства, а й незламний моральний дух.

"Посміхаємось – значить не просто існуємо, а й перемагаємо", – цими словами директор Полтавського музею авіації та космонавтики полковник запасу Андрій Пушкарьов відкрив виставку робіт відомого художника-карикатуриста Ігоря Варченка, яка цими днями відбулась на базі цього закладу культури. "Гумор і космос" – це не тільки тематична назва заходу, а й предмет широкого обговорення проблем розвитку аерокосмічної галузі як у світовому масштабі, так і в Україні.

– Наша держава дала світу десятки видатних імен винахідників, вчених, конструкторів, підкорювачів космічного простору і сьогодні посідає одне з провідних місць на міжнародній арені у цьому напрямку, – зазначив А.Пушкарьов. – Ми пишаємось нашими минулими і нинішніми досягненнями, пишаємось тим потенціалом, який уособлює в собі нове покоління нащадків першопрохідників космосу. Але зі мною погодиться кожний – в усіх звершеннях натхнення і хороший настрій завжди поруч. Тому і є весела усмішка та гумор характерною рисою такої серйозної галузі, як космонавтика. І у цьому кожен бажаючий має змогу впевнитись особисто.

На огляд полтавців та гостей міста представили більше сорока робіт майстра карикатури Ігоря Варченка. За його словами, кожна з них – той самий ланцюжок, що об'єднує загальнолюдські цінності незалежно від віку, мови та віросповідання. І це підтвердили своїми позитивними враженнями усі, без винятку, відвідувачі експозиції – представники усіх вікових категорій, яких вже у перший день було більше ста осіб. Їхні посмішки, жарти та щирі побажання організаторам заходу стали вищою його оцінкою.

До слова, виставка стала органічним продовженням та доповненням щорічного міжнародного конкурсу карикатур "Карлюка", що проходить на базі полтавської міської Галереї мистецтв. Зокрема, актуальність цьогорічної тематики визначила назва головної експозиції "Перемогли гітлера, здолаємо і путлера!", до якої увійшли роботи не тільки українських майстрів, а й карикатуристів з усього світу.

Володимир Лазарєв. м.Полтава.
Фото автора.